

அலகு IV

கதை இலக்கியம்

தமிழிலக்கிய வகைகளுள் ஒன்று சிறுகதை. மேலை நாட்டினர் தொடர்பால் தமிழுக்குக் கிடைத்த புதிய இலக்கிய வடிவம் இது. ஒரு மையக்கருவினை அல்லது நிகழ்ச்சியை, அதிகம் நீண்டு போகாமல் உரைநடையில் விவரிக்கும் ஓர் இலக்கிய வகையே சிறுகதை என்பர். நமக்குப் பழங்கதைகள் பல இருப்பினும், அவை, சிறுகதையின் வடிவத்தைப் பெற்றிருக்கவில்லை. மேலை நாட்டு இலக்கியங்களின்பால் ஆழ்ந்த பயிற்சியுடைய வ.வே.சு. ஐயர் அவர்கள்தாம் முதன் முதலாகத் தமிழ்ச் சிறுகதை வடிவத்தைத் தந்தவர். 'மங்கையர்க்கரசியின் காதல் முதலிய கதைகள்' இவருடைய முதல் சிறுகதைத் தொகுதியாகும். தொடர்ந்து சிறுகதையின் உள்ளடக்கத்திலும் பல சோதனை முயற்சிகள் எழுந்தன. தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் கல்கி, புதுமைப் பித்தன், கு.ப. ராஜகோபாலன், கு. அழகிரிசாமி, தி. ஜானகிராமன், ஜெயகாந்தன், சுந்தர ராமசாமி போன்றோர் குறிப்பிடத்தகுந்தவர்களாவர். தற்காலத்திலும் புதிய புதிய எழுத்தாளர்கள் தமிழ்ச் சிறுகதை வளர்ச்சியில் தம் பங்கை வகித்துள்ளனர்.

பல்வேறு கதைகளைத் திறனாய்வு செய்யவும், கதைகளின் பல்வேறு மொழிநடைகளைப் புரிந்து கொள்ளவும், சிறுகதை, நாவல் எழுத்தாளர்களை இனங்கண்டு கொள்ளவும், நேர்காணவும், நாவல் படைக்கவும் மாணவர்கள் திறன் பெற வேண்டும் என்ற நோக்கில் இவ்வலகு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. சிறுகதைகளைச் சொந்தமாக எழுதுவதற்குத் திறன் பெற்ற மாணவர்களுக்கு மாறிவரும் இன்றைய சூழலில் சிறுகதையை மேலும் படைக்கவும், மதிப்பிடவும் துணை செய்யும் வகையில் இவ்வலகில் பாடப்பகுதிகள் அமைகின்றன.

9. ஜீவரசம்

இச்சிறுகதையைப் படைத்தவர் கல்கி. ஆர்வத்தைத் தூண்டும் நாவல்கள் பல படைத்து ஆயிரக்கணக்கான தமிழ் நெஞ்சங்களை ஈர்த்தவர். 'சிவகாமியின் சபதம்', 'பொன்னியின் செல்வன்', 'பார்த்திபன் கனவு', போன்றவை இவருடைய குறிப்பிடத்தக்க வரலாற்று நாவல்கள். 'அலை ஓசை', 'பொய்மான் கரடு', 'கள்வனின் காதலி', 'தியாக பூமி' போன்ற சமூக நாவல்களையும் எழுதியுள்ளார். மேலும் 'கேதாரியின் தாயார்', 'வீணைபவானி', 'கணையாழியின் கனவு' முதலிய பல சிறுகதைகளையும் படைத்துள்ளார். 'அலையோசை' என்ற நாவலுக்கு, சாகித்திய அகாதமி பரிசு கிடைத்தது. இவர் ஒரு சிறந்த பத்திரிகையாசிரியர். இவர் ஆரம்பித்த 'கல்கி' வார இதழ் இன்றும் சிறப்புடன் வெளிவந்து கொண்டிருக்கிறது. இவரது இயற்பெயர் ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி. ஒரு ரயில் பயணி தன் கதையைச் சொல்வது போன்ற உத்தியிலமைந்த 'ஜீவரசம்' என்னும் சிறுகதை இங்குப் பாடமாக வந்துள்ளது.

முன்னொரு காலத்தில் நான் பதினெட்டு வயதுள்ள இளைஞனாய் இருந்தேன். கலாசாலையில் எம்.ஏ., வகுப்பில் படித்துக் கொண்டிருந்தேன். போதா ததற்குப் பரீட்சை சமீபித்திருந்தது. நானே பரீட்சையில் முதல் தரமாகத் தேறவேண்டுமென்பதில் பெரிய பிரமை கொண்டவன். இவ்வளவும் தவறான விஷயம் என்பது பிற்காலத்தில் தான் எனக்கு விளங்கிற்று.

பரீட்சைக்கு முன்னால் மாணாக்கர்கள் அமைதியாகப் படிப்பதற்கென்று ஒருவாரம் விடுமுறை விட்டார்கள். நகரில் இருந்தால் இந்த ஒரு வாரமும் நிச்சயமாய் வீணாகி விடுமென்று நான் அனுபவத்தில் கண்டறிந்தவன். காப்பி ஹோட்டல்கள், சினிமாக்கள், நாடகங்கள், சீட்டுக்கச்சேரிகள் முதலியவை குறித்துப் பரீட்சை வினாக்கள் கேட்பதாயிருந்தால் நகரிலிருக்கலாம். ஆனால் அந்தக் குருட்டுப் பரீட்சைகளோ டார்வினைப் பற்றியும், ஷேக்ஸ்பியரைப் பற்றியும் அல்லவா கேள்வி கேட்கிறார்கள்? ஆகவே என்ன செய்யலாமென்று யோசித்தேன். ஓர் அற்புதமான யோசனை தோன்றிற்று.

நகரத்துக்கருகிலுள்ள ஏதேனுமொரு கிராமத்துக்குச் சென்று அந்த ஒரு வாரமும் அமைதியாகப் படித்துப் பரீட்சை பாடங்களைக் கரைத்துக் குடித்து விட்டு வந்து விடுவதென்று தீர்மானித்தேன். அவ்வாறே ஒரு நாள் காலையில் ஸ்நானஞ்செய்து உடையணிந்து கைப்பெட்டி ஒன்றில் டார்வின், ஷேக்ஸ்பியர் முதலியவர்களையும், மாற்றி அணிவதற்குச் சில துணிகளையும் எடுத்து வைத்துக்கொண்டு கிளம்பி

னேன். ரயில்வே ஸ்டேஷன் சென்றதும் எந்த ஊருக்கு டிக்கெட் வாங்கலாமென்று பார்த்தேன். நகருக்கு ஐந்தாறு ஸ்டேஷனுக்கப்பால் தாமரைவேலி என்ற ஸ்டேஷன் இருந்தது. ஊரின் பெயர் அழகாய் இருந்த படியால் அந்த ஸ்டேஷனுக்கே டிக்கெட் வாங்கிக் கொண்டு ரயில் ஏறினேன்.

ரயில் ஓடியபோது சிந்தனையும் வெகுதூரம் ஓடிற்று. தாமரைவேலி! ஆஹா! என்ன அழகான பெயர்! ஊரும் அத்தகைய அழகான பெயர்! இருக்கும். பக்கத்திலே சலசலவென்று ஜலம் ஓடிக்கொண்டிருக்கும் ஆறு; தாமரையும், அல்லியும் பூத்திருக்கும் பெரிய குளம், தென்னந்தோப்புகள், மாமரங்கள், வாழைத்தோட்டங்கள், வீடுகள், இரண்டு சிறுகோவில்கள். ஆகா படிப்பதற்கு எவ்வளவு அமைதியான இடம்? சாப்பாட்டைப் பற்றிக்

கவலையில்லை. ஹோட்டல் இராதினென்பது உண்மை

யே. அதனால் என்ன மோசம்? ஒரு வீட்டிற்குள் தைரியமாக நுழைந்து சாப்பாடு போடும்படி கேட்கலாம். விஷயத்தைச் சொன்னால் சந்தோஷமாகப் போடுவார்கள்.

“லொடக்” என்று ஆடிக்கொண்டு ரயில் நின்றது. அவசர அவசரமாக வண்டியை விட்டுக் கீழே இறங்கினேன். என்ன ஏமாற்றம்! எல்லாம் வெறும் ஆகாசக் கோட்டையாக முடிந்தது. ஆறு இருந்தது; தண்ணீர் இல்லை, குளம் இருந்தது; தாமரையும் அல்லியும் இல்லை. தென்னை மரம் இருந்தது; ஆனால் சமீபத்தில் இடி விழுந்திருக்க வேண்டும். எனவே மட்டையாவது தேங்காய் குலையாவது இல்லாமல் மொட்டையாய் நின்றது. மாமரம் பெயருக்கும் இல்லை. புளியமரம் ஏராளம். கோவில் ஒன்றிருந்தது. ஆனால் இடிந்து பாழாய்க் கிடந்தது. நந்தவனத்துக்குப் பதிலாக எங்கெங்கும் குப்பைமேடுகளாய் காணப்பட்டன. ஒரு கள்ளுக்கடை, ஒரு காப்பி ஹோட்டல், ஒரு போலீஸ் ஸ்டேஷன், ஒரு சுருட்டுக்கடை, ஒரு பள்ளிக்கூடம், பள்ளிக்கூடத்தில் உபாத்தியாயர் “அர்ரிதிமெட்டிக்” என்று அழுத்தந்திருத்தமாய் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தார். ஆயினும் நான் தையத்தைக் கைவிடவில்லை. அடுத்த ரயில் வரும் வரையில் கிராமவாசம் செய்தே தீருவதென்று தீர்மானித்தேன். வேறு வழியும் இல்லை.

என்னதான் இருந்தாலும் கிராமம். ஆகா! எவ்வளவு விஸ்தாரமான மைதானம்! என்ன அழகான அருகம்புல்! எவ்வளவு நேர்த்தியான மண்! அப்புறம் இதோ, தெரியும் சப்பாத்திக் கள்ளி! இவையெல்லாம் காணக்கிடைக்குமா? அவசரப்பட்டு கிராம வாழ்க்கை ‘வெறும் ஹம்பக்’ என்று தீர்மானித்தது பிசகுதான். எப்படியும் இந்தப் புல் நிறைந்த மைதானத்தில் சிறிது நேரம் உட்கார்ந்து அமைதியாகப் படிக்கலாம். ஆனால் அதற்கு முன்னால் கொஞ்சம் தாகத்துக்குச் சாப்பிட வேண்டும். தொண்டை வரளுகிறது. காப்பி கிளப்புக்குச் ‘சை...’ கிராமத்துக்கு வந்தும் காப்பி கிளப்பா? ஏதாவது ஒரு வீட்டுக்குள் நுழைந்து கொஞ்சம் மோர் வாங்கிக் குடித்துவிட்டு வரலாம்.

கிராமத்துக்குள் சென்றேன்; கொஞ்சம் ஒதுங்கி நின்ற ஒரு வீடு என்னைக் கவர்ந்திழுத்தது. அது

சிறிது பாழடைந்த வீடு. “ஏழை வீட்டுக்குப் போனால் தான் நல்லது. தைரியமாகக் காலணா கொடுத்து மோர் கேட்கலாம்” என்று எண்ணியவாறு, வீட்டினருகில் சென்றேன். பெயர் “லலிதாவிலாசம்.” கதவு தாழிட்டிருந்தது. வெளிச்சுவரில் ஏதேதோ எழுதப்பட்டிருந்ததைப் பார்த்தேன். இராஜப் பிரதிநிதி இவ்வின் பிரபுவுக்கு ஒரு நோட்டீசு; இது கண்ட ஒரு வாரத்திற்குள் நீர் நமக்கு தர வேண்டிய இரண்டு லட்சம் ரூபாயையும் அனுப்பி வைக்க வேண்டியது. இல்லாவிடில் உம்மை வேலையிலிருந்து தள்ளிவிடும்படி சிபாரிசு செய்யப்படும். சென்னை ஹைகோர்ட்டு நீதிபதிகளையெல்லாம் இந்தியா விலுள்ள பற்பல இடங்களுக்கு மாற்றியிருப்பதாக மற்றோர் உத்தரவு எழுதப்பட்டிருந்தது. இடையிடையே “ஜீவரசம், ஜீவரசம்” என்று பல இடங்களில் பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. “சரி! நமது கிராம வாசம் வீண் போகவில்லை. இங்கே ஏதோ வினோதம் இருக்கிறது” என்று எண்ணிக் கொண்டேன். கதவைத் தட்டினேன்.

சிறிது நேரத்திற்கெல்லாம் கதவு திறக்கப்பட்டது. முதலில் ஒரு கரும்பூனை வெளியே வந்தது. அப்புறம் ஒரு முயல்குட்டி தெரிந்தது. பிறகு கிழவரின் உருவம் முழுவதும் வெளியே வந்தது. ஆகா! எத்தனை கிழவர்? நீண்ட வெண்ணிறத் தாடி; முழங்கால் வரை வந்த வெண்மையான மேலங்கி; கண்ணில் மூக்குக் கண்ணாடி; நெற்றியில் குங்குமம்; ஆஜானுபாகுவானத் தோற்றம். யாரோ பிரும்மஞான சங்கத்தைச் சேர்ந்த மகானாயிருக்க வேண்டுமென்றும், இங்கே தனிமையாக வந்து தவம் செய்கிறார் என்றும் நான் எண்ணினேன்.

“என்னப்பா! எங்கே வந்தே?” என்றார். “தங்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுத்ததற்காக மன்னிக்க வேண்டும். தாகமாய் இருக்கிறது. கொஞ்சம் மோர் கிடைக்குமா? என்று கேட்க வந்தேன்” என்றேன்.

“மோர்-மோர் என்ன? மோரா? ஓகோ! மோர் சாரி-சாரி உள்ளே வா” என்றார் கிழவர்.

எனக்குக் கொஞ்சம் சந்தேகம் தட்டிற்று. இருந்தாலும் உள்ளே சென்றேன். சுற்றும் முற்றும் பார்த்ததும் என் கலக்கம் அதிகரித்தது. காரணம் அவ்வளவு விசித்திரமாக சாமான்கள் அங்கே காணப்பட்டன. பழைய அலமாரி. அதற்குள் கணக்

கில்லாத கண்ணாடிப் புட்டிகள், ஓடிந்த மேஜை, அதன் மீது கண்ணாடிக்குழாய் முதலிய என்னென்னவோ கருவிகள், மூலைக்கு மூலை கிழிந்தப் பழையப் புத்தகங்கள், ஒரு ஜோடிப் பூனை, நாலு முயல், ஒரு நாய், எலி வலை முதலியன. கிழவர் ஒரு சட்டியிலிருந்து கொஞ்சம் மோர் ஊற்றிக் கொடுத்தார். அதை மறுப்பதற்கு எனக்குத் தெரியவில்லை. வாங்கிக் குடித்தேன். சட்டென்று ஒரு யோசனை தோன்றிற்று.

“தாங்கள் என்ன இரசாயன சாஸ்திரியோ?” என்று கேட்டேன். ரகசியத்தைக் கண்டுபிடித்து விட்டதாகவே எண்ணினேன்.

“என்ன? என்ன? ரசாயனமா? இல்லை! ஹ!ஹ!ஹ! ர்ரசவாத சாஸ்திரி, ர்ரசவாத சாஸ்திரி, ர்ரசவாதம் ர்ரசவாதம், ர்ரசவாதம்”.

கிழவன் பைத்தியக்காரன் என்பது இப்போது நன்கு விளங்கிவிட்டது. திரும்பிப் போவதற்காக ஓர் அடி எடுத்து வைத்தேன். ஆனால் அதற்குள் கிழவன் என் கையைப் பிடித்துக் கொண்டான். ஏதோ பெரிய ரகசியம் சொல்வது போல் அவன் கூறியதாவது.

“தெரியுமா? நான் ஜீவரசம் கண்டு பிடித்திருக்கிறேன்! ஒரு லட்சம் உயிர்களின் வடிகட்டிய ஜீவசத்து! ஆமாம் ஒரு லட்சம் உயிர்கள்! ஓர் உயிருக்கு நூறு வருஷம், லட்சம் உயிருக்குக் கோடி வருஷம். கோடி வருஷத்து ஆயுள் இதோ இந்தப் புட்டியில் அடங்கியிருக்கிறது!”.

இவ்வாறு சொல்லிக் கிழவன் மேஜையிலிருந்து ஒரு சிறு புட்டியை எடுத்துக் காட்டினார். இந்த பைத்தியக்காரனிடமிருந்து எப்படித் தப்பி வெளியே போகப் போகிறோம் என்று எனக்கு ஏக்கம் உண்டாகிவிட்டது.

“நல்லது, ஐயா! ரயிலுக்குப் போக வேண்டும், மோர் கொடுத்தீர்களே, அதற்கேதாவது காச.....” என்று நான் தயங்கினேன்.

“நீ நல்ல பையன். நான் சொல்லுகிறதைக் கேளு. ஒரு புட்டி வாங்கிக்கோ. ஜீவரசம் ஒரு லட்சம் உயிர்களின் வடிகட்டிய சத்து, கோடி வருஷ ஆயுள்” என்ற கிழவன் ஜீவரசத்தைப் பற்றி வர்ணித்தான்.

அங்கிருந்து தப்புவதற்கு இது தான் வழியென்று நினைத்தேன். “என்னவிலை?” என்று கேட்டேன்.

“விலை மூன்று ரூபாய். நீ நல்லப் பையன், உனக்கு மட்டும் இரண்டு ரூபாய்”.

ஒரு குவளை மோருக்கு இரண்டு ரூபாய்! நல்லப் பேரம் அல்லவா? ஆனால் எனக்கு அப்போதிருந்த மனக் குழப்பத்தில் கையில் இருந்த பத்து ரூபாயையும் கேட்டாலும் கொடுத்து வந்திருப்பேன்.

நான் வெளியே வந்து அந்த வீட்டின் கீழன்டைச் சுவரைப் பார்த்தபோது அதில் “பித்துக் கொள்ளிக் கிழவன்” என்று யாரோ குழந்தைகள் எழுதியிருப்பதைக் கண்டேன். என் நடையில் வேகம் நான் சொல்லாமலேயே அதிகமாயிற்று. நேரே ரயில்வே ஸ்டேஷனுக்குப் போனேன். இப்போதுதான் ஒரு வண்டி போயிற்றென்றும், அடுத்தவண்டி வர இன்னும் மூன்று மணி நேரம் ஆகுமென்றும் சொன்னார்கள். “அட தெய்வமே” என்று எண்ணியவனாய் ஸ்டேஷனில் இருந்த கடையில் வாழைப்பழம் வாங்கிக்கொண்டு சமீபத்தில் புல் முளைத்திருந்த ஒரு மைதானத்தில் போய் உட்கார்ந்தேன். வானம் மப்பும் மந்தாரமுமாய் இருந்தது. ஏதோ வந்ததற்குச் சிறிது நேரம் அமைதியாய்ப் படிப்போம் என்று எண்ணினேன். அதற்குமுன் மருந்துப் புட்டியை எடுத்து ஒரு முறை பார்த்தேன். பெருமூச்சுடன் அதைக் கீழே வைத்துவிட்டு டார்வின் புத்தகத்தைக் கையில் எடுத்துப் படிக்கத் தொடங்கினேன். ஜீவ வர்க்க பரிணாமத்தைப் பற்றியும் குரங்கிலிருந்து மனிதன் எப்படிப் பிறந்தான் என்பதைப் பற்றியும் வெகு ரசமாகச் சொல்லப்பட்டிருந்தது.

அந்த ரசத்தில் சொக்கிப் போன எனக்கு ஆனந்தமான நித்திரை வந்தது.

“சை? தூங்கக்கூடாது!” என்று எண்ணி நான் கண்ணைக் கசக்கியபோது சமீபத்தில் காலடிச் சத்தம் கேட்டது. நிமிர்ந்து பார்த்தேன். எதிரில் யார் வந்ததென்று நினைக்கிறீர்கள்? புத்தகத்தில் யாரைப் பற்றிப் படித்துக் கொண்டிருந்தேனோ அந்த சாஷாத் ஆஞ்சனையப் பெருமாஸ்தான். குரங்குடன் மனிதன் ஒருவனும் கூட வந்தான். அவன் கழுத்தில் ஒரு

பழைய ஹார்மோனியப்பெட்டி தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. குரங்கு சட்டையும் குல்லாவும் அணிந்திருந்தது. “இந்தப் பிராணியிடமிருந்தா நாம் எல்லாரும் பிறந்தோம்? டார்வினும் ஒரு பெரிய பைத்தியக் காரன் போலிருக்கிறதே” என்று நான் எண்ணினேன்.

“குட்மார்னிங் சார்!” என்றான் குரங்காட்டி. அவனுடைய குரங்கு என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்து விட்டதென்பதை அவன் எப்படியோ கவனித்திருக்க வேண்டும்.

“அனுமார்! ஐயாவுக்கு சலாம் போடு!” என்றான். அனுமார் சலாம் போட்டது.

“ஐயாவுக்கு வாத்தியம் கேட்கப் பிரியமா? என்று கேட்டான் அந்த மனிதன்.

“இல்லை” என்று அழுத்தம் திருத்தமாகச் சொன்னேன். ஹார்மோனியம் என்றாலே எனக்குப் பிடிக்காது. அதிலும் நான் வசித்த ஹோட்டலுக்கு அடுத்த வீட்டிலிருந்த ஹார்மோனியம் என்படிப்பைக் கெடுப்பது போதாதென்று இங்கு அமைதியாகப் படிக்க வந்த இடத்திலுமா?

“ஐயா, அனுமாருக்குக் காலணா கொடுப்பாரு. நான் வாத்தியம் வாசிப்பேன்” என்றான் மனிதன்.

“இரண்டும் இல்லை” என்றேன் நான்.

“அப்படியானால் ஐயா அரையணாக் கொடுப்பாரு. நான் வாத்தியம் வாசிக்காதிருப்பேன்!” என்றான் மனிதன்.

இப்போது அவன் குரங்கின் விலாவில் குத்தவே அது ஓடிவந்து தன் தலையில் இருந்த குல்லாவை எடுத்து நீட்டியது.

மறுபடியும் தோல்விதான். சட்டைப்பையில் கைவிட்டுக் காலணாக்களைத் தேடிக்கொண்டிருந்தேன். இதற்குள் குரங்கின் கவனம் பக்கத்திலிருந்த வாழைப்பழத்தின் மேல் போய்விட்டது. அப்பொழுது எனக்கு அருமையான ஒரு யோசனை தோன்றியது. கிழவனிடம் பெற்ற ஜீவரசத்தை இந்தக் குரங்குக்குக் கொடுத்து ஏன் பரிசோதிக்கக் கூடாது என்பதுதான் அந்த யோசனை.

சட்டென்று வாழைப்பழத்தை உரித்து. குரங்காட்டிப்பாராமல் புட்டியிலிருந்து அதில் கொஞ்சம்

மருந்து ஊற்றி குரங்கனிடம் கொடுத்தேன். குல்லாவில் அரையணாவும் போட்டேன். அடுத்த கணத்தில் குரங்கு தன் எஜமான் தோளுக்குப் போயிற்று; வாழைப்பழம் குரங்கின் வயிற்றுக்குப் போயிற்று; குரங்காட்டி என்னை வாழ்த்திக் கொண்டே போனான். “இவ்வளவுதானா? ஒன்றும் இல்லையா!” என்று நினைத்துக் கொண்டு மீண்டும் படிக்கத் தொடங்கினேன்.

ஆனால் குரங்காட்டி கொஞ்ச தூரம் போய் நின்று குரங்கனிடம் ஏதோ வாதமிடுவதைக் கேட்டதும் நிமிர்ந்து பார்த்தேன். ஆகா? இதென்ன விந்தை? பழைய குரங்கு எங்கே? தந்திரத்தினால் தான் இந்தப் புதிய குரங்கைக் கொண்டு வந்து விட்டானா? அப்படியிருக்க முடியாது. ஏனெனில் குரங்காட்டியும் என்னைப் போலவே அதிசயமடைந்தவனாய்க் காணப்பட்டான். அவன் குரங்கைக் கீழே இறக்கிவிட்டு அதைப் பார்த்து ஏதேதோ ஹிந்துஸ்தானி பாஷையில் பேசினான்.

நன்றாகக் கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டு பார்த்தேன். முன்பு பார்த்த குரங்கைவிட இது மூன்று மடங்கு பெரியதாயிருந்தது. நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் அது வளர்ந்து வந்ததுடன் உருவமும் மாறி வந்தது. இப்போது குரங்காட்டியின் மார்பு அளவுக்கு அது உயர்ந்து விட்டது. அதன் முதுகு வளைவு மறைந்து போயிற்று. கால்கள் நிமிர்ந்து வந்தன. ஆனால் குல்லா பழைய குல்லாதான். சட்டையும் பழைய சட்டைதான். ஆனால் உடம்பு பருத்த போது சட்டை தாறுமாறாய்க் கிழிந்து விட்டது. எனவே பழைய குரங்குதான் இப்படி வளர்ந்து வருகிறதென்பதில் சந்தேகமில்லை. வாயைப் பிளந்த வண்ணம் இந்த அற்புதக் காட்சியைப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

குரங்கு அல்லது மாஜி குரங்கு இன்னும் சில நிமிஷத்தில் தன் எஜமானின் தோளளவுக்கு வந்து, அவன் முகத்தை வினோதமாக உற்றுப் பார்க்கத் தொடங்கியபோது அதற்குமேல் அந்த மனிதனால் தாங்க முடியாமல் போய்விட்டது. அவன் ஹார்மோனியப் பெட்டியைத் தொப்பென்று கீழேபோட்டு விட்டு, “ஆண்டவனே! அல்லாவே!” என்று கூச்சலிட்டுக் கொண்டு ஓட்டம் பிடித்தான். ரயில் வேலி, தண்ட

வாளம், அதனருகிலிருந்த வாய்க்கால் முதலிய வற்றை அவன் சிறிதும் பொருட்படுத்தாமல் ஒரே தாண்டாகத் தாண்டி குதித்து ஓடினான். ஆனால் நானோ இந்த மகத்தான அற்புதக் காட்சியைப் பார்த்தவண்ணம் மந்திரத்தினால் கட்டுண்டவன் போல் உட்கார்ந்திருந்தேன். குரங்காட்டி ஓடிப்போனதும் 'மாஜி குரங்கு திரும்பிப் பார்த்தது. மெதுவாக என்னை நோக்கி வந்தது. இப்போது காட்டுமிராண்டி மனிதனைப்போல் காணப்பட்டது. இதற்குள்ளாகச் சட்டை சக்கு சக்காகக் கிழிந்து கீழே விழுந்து விட்டபடியால் தலையில் குல்லாவைத் தவிர வேறொன்றும் இல்லை.

அந்த வினோதப் பிராணி என்னெதிரே வந்து உற்றுப் பார்த்தது. எப்படியேனும் அதைத் திருப்தி செய்ய வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றியது. பக்கத்தில் இருந்த வாழைப்பழத்தைச் சீப்புடன் எடுத்து அதனிடம் கொடுத்தேன். அந்தக் குரங்கு “அப் அப் அப்” என்றது.

“அப்படியா! சந்தோஷம்!” என்றேன் நான். உள்ளுக்குள் எனக்கிருந்த திகிலைச் சொல்ல முடியாது.

குரங்கு மனிதன் எனக்கெதிரில் புல்லில் உட்கார்ந்து கொண்டான். “கிக்-கிக்-கிக்” என்றான். பின்னர் என்னை நோக்கி ஏதோ கேட்பவன் போல் “வக்-வக்-வக்!” என்றான்.

என் மூளை இப்போது வேலை செய்ய ஆரம்பித்தது. இதென்ன விந்தை! அற்புதம்! எப்படி நிகழ்ந்திருக்கும்? கிழவனுடைய ஜீவரசம் செய்யும் வேலையா? ஜீவரசம் ஆயுளைத்தானே வளர்க்க முடியும். ஒரு லட்சம் உயிர்களின் வடிகட்டிய சத்து. ஒரு கோடி வருஷ ஆயுள், டார்வின் கொள்கை பரிணாம வாதம் ஒஹோஹோ! விளங்கிவிட்டது! கிழவன் பைத்தியக்காரனல்ல மகாசித்த புருஷன். வெறுமே உயிரைச் சாகாமல் வைத்திருக்கும் ஜீவரசம் அன்று; உயிர் வளர்ச்சிக்கு தரும் ஜீவரசம். கால்மணி நேரத்தில் ஒரு லட்சம் வருஷத்தின் வளர்ச்சி! ஆஹா! என்ன அற்புதம்!

ஆனால் இந்த அற்புதத்தின் உண்மையைக் கண்டுபிடித்த மகிழ்ச்சியை நான் அதிக நேரம்

அனுபவிப்பதற்கில்லை. ஏனெனில் நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் நிலைமை மாறி மேலும் மேலும் பிரமிப்பு உண்டாகி வந்தது. இப்போது அந்தக் குரங்குமனிதன் பேசுவதற்கு முயல்கிறான் என்பதை அறிந்து கொண்டேன்.

“இன் இன் இன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே அவன் ஜீவரசம் இருந்த புட்டியைச் சுட்டிக் காட்டினான்.

பிறகு சிறிது சிரமப்பட்டு “இன் இன் இன்னும் கொஞ்சம்!” என்றான்.

ஆதிகாலத்தில் முதன் முதலில் தோன்றிய மனிதசாதி தமிழ்மொழிதான் பேசிறென்று ஒரு தமிழ்ப் பிரமுகர் கூறியது எனக்கு நினைவு வந்தது. அது உண்மையாகவே இருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தேன். ஆனால் அது குறித்து அதிக நேரம் சிந்திப்பதற்குத் தருணம் அதுவன்று. இன்னும் கொஞ்சம் ஜீவரசம் குடித்துவிட்டால் என்ன விளையுமோ வென்ற பீதி எனக்கு உண்டாகி விட்டது. ஆகையால் புட்டியைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு எழுந்திருக்க முயன்றேன்.

ஆனால் முயற்சி பலிக்கவில்லை. வலிமை பொருந்திய ஒரு கை என்னைப் பிடித்து இருத்திற்று. மற்றொரு கையால் அவன் புட்டியைப் பிடுங்கி அதிலிருந்த ஜீவரசம் முழுவதையும் குடித்துவிட்டான். பின்னர் அவன் என் கைப்பெட்டியைத் திறந்தான். அதிலிருந்த என்னுடைய மாற்று உடைகளை எடுத்து அணிந்து கொண்டு, மறுபடியும் கீழே உட்கார்ந்தான். என் மூளைத் திருவிழாக் காலங்களில் திருக்குளம் குழம்புவதுபோல் குழம்பிற்று. அது அடியோடு சிதறிப் போகாமலிருக்கும் பொருட்டு நகரம், கலாசாலை, என்னுடைய ஆசிரியன்மார் முதலியவர்களைப் பற்றி எண்ணினேன். எனக்கு நேர்ந்திருக்கும் இந்த நிலையை என் விஞ்ஞான ஆசிரியரால் கூடச் சமாளிக்க முடியாது என்று கருதினேன்.

“ரொம்ப நல்லது!” என்று அக்குரங்கு மனிதன் தூயத் தமிழில் பேசினான். பிறகு ஏதோ அபூர்வ ஜந்துவைப் பார்ப்பது போல் என்னைப் பார்த்து விட்டு “நீ என்ன, பழைய கர்நாடகமாய் இருக்கிறாயே!” என்றான்.

ஒரு கூத்தாடிக் குரங்கு என்னைப் பார்த்து பழைய கர்நாடகம் என்று சொல்லுமென்று கனவிலும் கருதியதில்லை. எனவே அக்கேள்வி என்னைத் தூக்கி வாரிப் போட்டது. அப்போது என் மடியிலிருந்து டார்வின் புத்தகம் கீழே விழுந்தது.

“ஓஹோ! மாண்டுப்போன ஆங்கில மொழியா? என்றான் அம்மனிதன். நிமிஷத்துக்கு நிமிஷம் என் வியப்பு அதிகமானது போல் அவன் உருவமும் மாறி வந்தது. பழைய காட்டுமிராண்டி வடிவம் போய் விட்டது. அவன் தேகம் மெலிந்து மேன்மையாகியிருந்தது. மண்டை அசாத்தியமாகப் பெருத்து விட்டது. கண்களும் அப்படியே வாய் மிகவும் சிறுத்திருந்தது. விரல்கள் மெலிந்து நீண்டிருந்தன. தலையில் இருந்த சிறுகல்லா ஒன்றுதான் அவன் சற்று நேரத்திற்கு முன் குரங்காயிருந்தான் என்பதை எனக்கு நினைவூட்டிற்று.

இந்த நினைவு வந்ததும் மறுபடியும் ஒரு நிமிஷம் சிந்தனை செய்தேன். வளர்ச்சி அதிவேகமாக நிகழ்ந்து வருகிறதென்று அறிந்தேன். குரங்கு காட்டு மனிதனாகி காட்டு மனிதன் இக்கால மனிதனாகி இக்கால மனிதன் வருங்கால மனிதன் ஆகிவிட்டான். இப்போது அவனைக் கண்டதும் என்னையறியாமலே பயபக்தி உண்டாயிற்று.

“மன்னிக்க வேண்டும்” என்னும் சொற்கள் என் வாயினின்றும் தாமே வெளிவந்தன. எதற்காக மன்னிக்க வேண்டுமென்பது எனக்கே விளங்கவில்லை.

வருங்கால மனிதன் கீழே விழுந்த புத்தகத்தை எடுத்துப் பார்த்துவிட்டுச் சொன்னான்; “ஓ! டார்வின் இயந்திர யுகத்தைச் சேர்ந்தவன். நமது வளர்ச்சியை ஒருவாறு அப்போதே சொன்னான். ஆயினும் அக்காலத்து மக்கள் எல்லோரும் பொதுவாக மூடர்கள். எனவே ஒருவரை ஒருவர் அடித்துக்கொண்டே செத்தார்கள்!”

“உண்மை, வாஸ்தவம்” என்றேன். இவ்வளவு மூளைக் குழப்பத்தினிடையே ஒரு சந்தோஷம் ஏற்பட்டது. வருங்கால மனிதர் தமிழ்மொழி பேசுவார்கள் என்பதில்தான் அந்த சந்தோஷம் ஏற்பட்டது.

மீண்டும் சட்டென்று எனக்கு ஓர் அரிய யோசனை தோன்றிற்று. வருங்காலத்தைப் பற்றி இந்த

வருங்கால மனிதன் கூறுவதையெல்லாம் எழுதி வைத்துக் கொண்டால் நல்லதல்லவா? அப்படி செய்து கொண்டால் கலாசாலை ஆசிரியர்களைக் கூட ஓட ஓட விரட்டலாம். உடனே நோட்டுப் புத்தகமும், பென்சிலும் சட்டைப் பையிலிருந்து எடுத்துக் கொண்டேன்.

“ஓகோ எழுதும் கலை. இது மறந்துபோய் இரண்டு லட்சம் ஆண்டு கழிந்து விட்டதல்லவா?” என்று கூறி வருங்கால மனிதன் வியப்புடன் நோக்கினான்.

பிறகு சட்டென்று ஓர் எண்ணம் உதயமானவனைப் போல் என்னை உற்றுப்பார்த்து, “நீ யார்?” என்று கேட்டான்.

விஞ்ஞானப் புலவர்கள் ஒரு வண்டு அல்லது தேனீயை நோக்குவது போல அவன் என்னை ஆராய்ச்சிக் கண்ணுடன் பார்க்கத் தொடங்கினான். உடனே எனக்கு அளவில்லாத பீதி உண்டாயிற்று. நல்ல வேளை! அவன் முன்போல் காட்டு மிராண்டி மனிதனாயில்லை. தப்பித்து ஓடிப் போகலாம்!.

எழுந்து ஓடினேன். ஆனால் சில அடி தூரம் போவதற்குள் என் கால்கள் தாமாகவே நின்றன. விருப்பமில்லாமல் திரும்பிப் பார்த்தேன். வருங்கால மனிதன் இருந்த இடத்திலேயே இருந்தான். ஏதோ கண்ணுக்குப் புலனாகாத சக்தி என்னைப் பிடரியைப் பிடித்துத் தள்ளிக் கொண்டு போய் அவன் எதிரில் உட்கார வைத்துத் தேகபலத்தை அவன் இகழ்ந்து கூறியதன் கருத்து எனக்கு இப்போது நன்கு விளங்கியது. இதற்குள்ளாக அவன் மண்டையும் கண்களும் இன்னும் அதிகம் பெருத்திருந்தன. கண்களில் காந்த ஒளி வீசிற்று. இதன் பின்னர் அவன் வாய் திறந்து பேசவில்லை. ஆயினும் அவனுடைய கட்டளைகள் என் மூளையில் சற்று நன்றாகப் பதிந்தன.

“உன் குல்லாவை எடுத்து என்னிடம் கொடு” என்று மானஸரூபக் கட்டளை பிறந்தது.

‘முடியாது’ என்று நான் வாயால் சொன்னேன். ஆனால், கையினால் குல்லாவை எடுத்துத் கொடுத்தேன். மெளன மனிதன் அக்குல்லாவை மண்டபம் போலிருந்த தன் தலையின் உச்சியில் வைத்துக் கொண்டான். பின்னர் குரங்குக் குல்லாவை என்னிடம் கொடுத்தான்.

“இதை உன் தலையில் வைத்துக் கொள்” என்ற இன்னொரு கட்டளை பிறந்தது.

“மாட்டேன்” சொல்லிக்கொண்டே அதை வாங்கி என்னுடைய தலையில் வைத்துக் கொண்டேன்.

“இடது கையில் குல்லாவைத் தூக்கி வலது கையினால் சலாம் போடு!” என்று அடுத்த உத்தரவு வந்தது.

ஐயையோ! இதென்ன அநியாயம்? மனிதர்கள் குரங்குகளையும், நாய்களையும் பழக்குவது போல் அல்லவா அவன் நம்மைப் பழக்குகிறான்?

“முடியாது” என்று பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு சொன்னேன். ஆயினும் என் இடதுகை குல்லாவைத் தூக்கிற்று. வலது கை ஸலாம் போட்டது.

“மீண்டும் சலாம் போடு!”

எனக்கு கண்ணில் நீர் ததும்பிற்று. ஆயினும் ஸலாம் போட்டேன்.

“எழுந்து நின்று கூத்தாடு”

அவமானம்! அவமானம்! ஆனாலும் எழுந்து நின்று கூத்தாடினேன்.

“போதும் உட்கார்”

உட்கார்ந்தேன். அடுத்தாற்போல் “செத்துப்போ” என்ற கட்டளை பிறக்கக்கூடாதா என்று நினைத்தேன். என்ன அதிசயம் அடுத்த கணத்தில் “செத்துப்போ” என்று பயங்கரமான கட்டளை வந்தது.

“மாட்டேன்” என்று சொல்லிக் கொண்டே மல்லாந்து விழுந்தேன். வருங்கால மனிதனுடைய பயங்கரமான பெரிய மண்டை என் முகத்தினருகே வந்தது. அவனுடைய மெலிந்த நீண்ட விரல்கள் என் முகத்தைத் தீண்டின. அளவில்லாத பீதி கொண்டவனாகக் கண்களை மூடிக் கொண்டேன்.

ஒரு பெரிய பிரயத்தனம் செய்து கண்களைத் திறந்தேன். என் மார்பின் மீது குரங்கு உட்கார்ந்து பல்லை இளித்துக் கொண்டிருந்தது. சுற்றும் முற்றும் பார்த்தேன். குரங்காட்டி ஹார்மோனியத்தைத் திறந்து ஸ்வரம் போட்டுக் கொண்டிருந்தான். எருமைக் கன்று சத்தமிடுவது போல இருந்தது. பக்கத்தில் வாழைப்பழங்கள் எல்லாம் உரிக்கப்பட்டு

தோல்கள் கிடந்தன. கடவுளே! இவ்வளவும் கனவு தானா? சட்டென்று எழுந்து உட்கார்ந்தேன். என் மார்பிலிருந்து கீழே விழுந்த குரங்கு என்னை நோக்கி “கிக் கிக் கிக்” என்றது. “ஐயா! அனுமாருக்கு காலணா கொடுப்பாரு; நான் வாத்தியம் வாசிப்பேன்” என்றான் குரங்காட்டி.

“இங்கு எத்தனை நேரமாய் நின்று கொண்டிருக்கிறாய்?” என்று கேட்டேன்.

“கால் நாழியாக நிற்கிறேன் சாமி! இன்று முழிச்ச முகமில்லை. பொழுது விடிந்து தம்பிடி கூடக் கிடைக்கவில்லை. அதோ அந்தப் பித்துக்குளி வீட்டில் ஒரு நாழி வீணாய் போய்ச்சு. நீங்களோ பட்டப் பகலில் தூக்கிப் போயிட்டீங்க” என்றான்.

பித்துக்குளி என்றதும் நான் பக்கத்தில் திரும்பிப் பார்த்தேன். குரங்கு அப்போது தான் “ஜீவரசம்” இருந்த புட்டியைத் திறந்து கொண்டிருந்தது. “ஐயையோ” என்று ஒரு சத்தம் போட்டு அதைப் பிடுங்கி வீசியெறிந்தேன். கிராமவாசம் போதும் போது மென்று ஆகி ஸ்டேஷனை நோக்கி வேகமாய் நடக்க ஆரம்பித்தேன். அப்போது குரங்கு என்னை உற்றுப் பார்த்து ‘வக் வக் வக்’ என்றது.

“மாட்டேன்” என்று சொல்லிக்கொண்டே அதற்கு நான் ஸலாம் போட்டேன்.

- கல்கி

விடை காண்போம்

- ஜீவரசத்தின் சிறப்புப் பற்றி முதியவர் என்ன கூறினார்?
- ‘வருங்கால மனிதன்’ - பாத்திரப் படைப்பு பற்றி எழுதுக.
- தாமரைவேலியின் இயல்பைத் தருக.
- ஜீவரசம்-கிழவரின் தோற்றத்தை எழுதுக.
- குரங்கு மனிதன் பற்றி அறிவன எவை?
- இக்கரையில் வரும் வடமொழிச் சொற்களில் பத்தை எழுதுக.

10. ஒரு நேர்காணல்

இன்றைய தமிழ்ப் புனைகதை எழுத்தாளர்களில் குறிப்பிடத்தக்கவர் கி. ராஜநாராயணன். ராயங்கல ஸ்ரீ கிருஷ்ண ராஜநாராயணப் பெருமாள் ராமானுஜன் என்பது இவரது முழுப்பெயர். கரிசல் காட்டு மக்களின் இயல்பான வாழ்க்கையைத் தமிழிலக்கிய உலகிற்கு எடுத்துக்காட்டிய பெருமை இவருக்குண்டு. என்பது வயதை நெருங்கும் இவர், இன்றும் எழுதிக் கொண்டுதான் இருக்கின்றார்.

'நான் நாவல்காரன் அல்ல. நாட்டுப்புறவியலாளன். நான் மழைக்குத்தான் பள்ளிக்கூடம் ஒதுங்கினேன். ஒதுங்கியவன் பள்ளிக் கூடத்தைப் பார்க்காமல் மழையையே பார்த்துக் கொண்டிருந்து விட்டேன்' என்று சொல்லும் கி.ரா.வை புதுவை பல்கலைக் கழகம் பேராசிரியாராக்கிப் பெருமையடைந்தது. இவர் ஏராளமான சிறுகதைகளும் நாவல்களும் எழுதியுள்ளார். 'கதவு' என்னும் இவரது சிறுகதை பலராலும் பாராட்டப் பெற்ற ஒரு நல்ல சிறுகதை. 'கோபல்ல கிராமத்து மக்கள்' என்னும் இவரது நாவலுக்கு சாகித்ய அகாதமி பரிசு கிடைத்தது. 'சுபமங்களா' என்னும் இலக்கிய இதழுக்கு இவர் அளித்த பேட்டியின் ஒரு பகுதி இங்குப் பாடமாக வந்துள்ளது.

புதுவையில் உள்ள கி. ராவைச் சந்திக்க நாம் பெருமழையில் ஈரம் சொட்டச் சொட்டச் சென்ற போது, தலை துவட்ட துண்டு கொடுத்தார்; அப்புறம் தேனீர் கொடுத்தார்; அப்புறம் உப்புமா கொடுத்தார். அதற்கப்புறம்தான் பேட்டி கொடுத்தார்.

இதோ அவரைச் சந்தியுங்கள்

"அப்போது நான் ரொம்ப சின்னப்பையன். என் அக்காவைத் திருமணம் செய்து கொடுத்த ஊருக்குச் சென்றிருந்தேன். அந்த ஊர் ஜமீன்தார் வீட்டில் மிகச் சிறந்த சங்கீத வித்வான்களின் இசைத்தட்டுகள் இருந்தன. தினமும் அவர் வீட்டுக்குச் சென்று இசைத் தட்டுகளைக் கேட்பேன்.

இசைக்கலைஞர் டி.என். ராஜரெத்தினம் பிள்ளை எங்கள் ஊர் மாப்பிள்ளை. எங்கள் வீட்டுக்கு எதிர் வீடு வேறு. ஊருக்கு வந்ததும் வீட்டில் சட்டையைக் கழற்றிப் போட்டுவிட்டு நேரே எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து விடுவார். டி.என். ராஜரெத்தினம் பிள்ளையுடனும் பின்னாளில் விளாத்திகுளம் சுவாமிகள், காருக்குறிச்சி அருணாச்சலம் ஆகியோருடனும் ஏற்பட்ட நட்பு என் இதய இசைக்கலை வளர்த்தது.

இசையின் மீது கொண்ட காதலால் குறுமலையிலிருந்து ஓர் இசைக்கலைஞரை வரவழைத்து எங்கள் ஊரிலே குடிவைத்து அவரிடம் இசை பயின்றேன். ஆனால் என்ன துரதிருஷ்டம்? காசநோயால் என்

குரல் பாதிக்கப்பட்டது. இசை எனக்கு இசையவில்லை. நான் மருத்துவமனையில் சேர்க்கப்பட்டேன். நான் வரும்வரை அந்த இசைக்கலைஞரிடம் நீ பாட்டுக் கற்றுக்கொள் என்று என் நண்பன் கு. அழகிரி சாமியிடம் கூறிச்சென்றேன். அவனும் இசை பயின்று தமிழ் இசைக்கு மகத்தான சாகித்தியங்களை எழுதினான். ஆனால் அது இன்னும் பதிப்பிக்கப் பெறாமலேயே பரணில் கிடக்கிறது.

அப்போது எனக்கு வயது 30. நிறையப்படிப் பேன். ஆனந்த விகடன் வாசகன். அப்புறம் கல்கி நாவல்கள் படிப்பேன். ரஷ்ய அமெரிக்க பிரெஞ்சு நாவல்களைப் படிப்பேன். மூல மொழியில் அல்ல: தமிழில்தான். மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்களை தேடித் தேடிப் படிப்பேன். மொழிபெயர்ப்பு இலக்கியங்கள் தான் என் ரசனையை வளர்த்தது. என் பிரியத்திற்குரிய படைப்பாளி பிரேம்சந்த், காண்டேகர் நாவல்களைப் படிப்பேன். அப்போதும் எழுத வேண்டும் என்ற எண்ணமெல்லாம் எனக்கில்லை.

நண்பர் ஒருவர் வயலில் கிணறு தோண்டினார். அரசின் சலுகையை எதிர்பார்த்து. அப்போது கிணறு தோண்டினால் ஒரு தொகை தருவது வழக்கில் இருந்தது. நல்ல நிலம்- கிணறு தோண்டாமல் இருந்திருக்கலாம். தண்ணீரும் வரவில்லை. பணமும் கிடைக்கவில்லை.

இந்த விஷயத்தைப் பெயரை மட்டும் மாற்றி அப்படியே எழுதி வைத்திருந்தேன். அப்போது

தொ.மு. சி. ரகுநாதனை ஆசிரியராகக்கொண்டு 'தாமரை' வருவதாக இருந்தது. அது சம்பந்தமாகப் பேச எங்களுரில் சுற்றுப் பயணத்தில் இருந்த தோழர் ப. ஜீவானந்தத்தைச் சந்திக்க வந்திருந்த ரகுநாதன் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்திருந்தார். என் புத்தக அலமாரியில் இருந்த இந்தக் கதையை எடுத்துச் சென்று விட்டார். கொஞ்சநாள் கழித்து அந்தக் கதை சரஸ்வதியில் பிரசுரமானது. அந்தக் கதைதான் 'மாயமான்' அதை படித்த ஜீவா 'தாமரை' பொங்கல் மலருக்கு ஒரு கதை கேட்டார்.

கதை எழுதுவதற்கு முன்பு நான் கடிதங்கள்தான் எழுதிக்கொண்டிருப்பேன். பத்துப் பக்கம் இருபது பக்கம்கூட எழுதுவேன். ஒரே நாளில் எழுத மாட்டேன். தினமும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் எழுதுவேன். பின்னாளில் என் எழுத்துகள் ஒரு ஸ்டைல் உருவானதென்றால் அதற்கு இந்தக் கடிதங்களே காரணம். நான் அதிகம் கடிதம் எழுதியது என் நண்பன் கு. அழகிரிசாமிக்குத்தான். அவை தொகுப்பாக வந்துள்ளது வாசகர் அறிந்ததே.

என் நண்பன் தீப. நடராஜனுக்கு எழுதிய கடிதத்தில் 'கதவு' கதையை அவனுக்குச் சொல்வதுபோல் எழுதியிருந்தேன். கதை ரொம்ப நல்லா வந்திருப்பதாகப்பட்டது. 'ஆனந்த விகடன்' அப்போது மிகப்பெரிய சிறுகதைப் போட்டி நடத்தியது. அதற்கு என் மனைவி 'கதவு' கதையை அனுப்பச் சொன்னாள். மூன்றாம் பரிசுக்குக் கூட தேர்ந்தெடுக்கப்படவில்லை. குறைந்தபட்சம் பிரசுரம் கூட செய்யவில்லை. இந்தச் சூழலில்தான் 'கதவை' தாமரைக்கு அனுப்பினேன். கதை பிரசுரமானதும் நான் எதிர்பாராத திசைகளிலிருந்தெல்லாம் ஏகமாய் பாராட்டிக் கடிதங்கள் வந்தன. சுந்தரராமசாமி பாராட்டினார். கதை எப்படி பிரசுரமாகி இருந்தது தெரியுமா? ஒற்றைக் கதவில் பிள்ளைகள் ஆடுவதுபோல் உள்ள காட்சிக்குச் சித்திரக்காரர் இரட்டைக் கதவுகள் போட்டிருந்தார்.

'கோபல்ல கிராமம்' எழுத உங்களைத் தூண்டியது எது?

ஆந்திராவிலிருந்து தமிழகத்தில் வந்து குடியேறி ஒரு கிராமத்தையே அமைத்த கம்மா நாயுடுகளைப் பற்றி எழுதத் திட்டமிட்டிருந்தேன் அவர்கள் அங்கு குடியேறியதைப் பற்றி ஒரு கதை வைத்திருக்

கிறார்கள். இப்படி ஒவ்வொரு ஜாதிக்காரர்களிடமும் ஒரு கதை இருக்கு; ஒவ்வொரு தொழில்காரர்களிடமும் ஒரு கதை இருக்கு. தொடர்ச்சியாக அல்ல விட்டு விட்டுத்தான் எழுதினேன். கோபல்ல கிராமத்தை எழுதி முடிக்க ஏழு வருடங்கள் ஆயின. நாட்டுப்புறக் கதைகளை அடிப்படையாக வைத்து எழுதப்பட்டதால் அது புதுமையாகவும் வித்தியாசமாகவும் இருந்தது. இதற்கு முன்மாதிரி எதுவும் கிடையாது.

பல சின்னச் சின்ன கதைகளை 'கொலாஜ்' ஸ்டைலில் ஒன்றாக்கி ஒரு நாவலை எழுதியது திட்டமிட்டா?

திட்டமிடல்ல. தற்செயலாக அமைந்ததுதான்.

'கோபல்ல கிராமம்' பேசப்பட்ட அளவிற்கு அந்த நாவலின் அடுத்த பகுதியான கோபல்ல கிராமத்து மக்கள் எடுபடவில்லையே ஏன்?'

'கோபல்ல கிராமம்' நாவலை எழுதி முடிச்சி கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் செதுக்கி செழுமைப்படுத்தினேன். கயத்தாறு ஆசாரி வண்டி செய்யற மாதிரி நிதானமா செய்தேன். கோபல்ல கிராமத்து மக்கள் பத்திரிகைக்கு தீனிபோடுகிற வேகத்தில் எழுதியது; அவசரமா பண்ணியது.

மூன்றாவது பாகம் எழுதும் எண்ணம் உண்டா?

முதல் பாகம் வந்தபோது இரண்டாம் பாகம் எழுதும் எண்ணம் இல்லை. இப்போது இரண்டாம் பாகம் வந்திருக்கு; மூன்றாம் பாகம் வரலாம்.

வட்டார வழக்கு இலக்கியம் குறுகிய எல்லை என் கிறார்களே?

ஒரு எழுத்தாளன் ஒரு பகுதியிலிருந்து எழுத வரும்போது வெறும் பேனாவோடு வருவதில்லை. அந்தப் பகுதி மக்கள் பேசும் மொழியையும் எடுத்துக் கொண்டு வருகின்றான். அந்த மக்களின் கனவுகள், கவலைகள், சந்தோஷங்கள், சடங்குகள், அவ்வளவையும் தன் படைப்பில் பதிவு பண்ணான். தமிழ்மொழி பல வட்டாரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டு பல மாதிரியா இருக்கு. அதனால் அதற்கு இலக்கியம் படைச்சா அது ஒரு கலவையா இருக்கு. அதனால் அதற்கு ஒரு பெயர் வைக்கிறோம். கரிசல் வட்டாரம், கொங்கு வட்டாரம் என்று ஒரே மொழியில் பல பெயர்களை வைக்கலாமா என்று கேட்டால் அதற்கு நான் சொல்லும் பதில், ஆங்கிலம் ஒரு மொழிதான்.

ஆனால் அமெரிக்காவில் எழுதுவது அமெரிக்க இலக்கியம். அதே மொழிதான்; ஆனால் ஆப்பிரிக்கர்கள் எழுதுவது கறுப்பு இலக்கியம். ஆர்.கே. நாராயணன் ஆங்கிலத்தில் எழுதினாலும் அது இந்திய இலக்கியம்தானே?

மொழியைச் செம்மைப்படுத்துவதும் செழுமைப் படுத்துவதும் ஒரு படைப்பாளியின் கடமை. கரிசல் காட்டு இலக்கியம் என்று சொல்லிக் கொண்டு உங்கள் எழுத்து முழுவதையும் கொச்சை மொழியிலேயே சொல்லிச் செல்கிறீர்கள். இது மொழியைச் சிதிலப்படுத்துகிற ஒரு முயற்சியானே? மேலும் வட்டார வழக்கு என்பதே ஒரு பம்மாத்து தானே?

கொச்சையான மொழி எது தெரியுமா? பண்டிதர்கள் பேசுவதுதான் கொச்சையான மொழி. மக்கள் பேசுகிறார்களே அதுதான் இச்சையான மொழி. மக்கள் பேசிக்கொண்டிருப்பது தான் நல்ல தமிழ். ஏட்டில் இருப்பது தமிழ்மாதிரி உள்ள இமிடெஷன் மொழி. மக்களின் பேசும் மொழியை எழுதினால் அதைக் கொச்சை என்று சொன்னால், அவனைத் தமிழ்த் துரோகி என்பேன். நம்முடைய மக்கள் பேசுவது எப்படிக் கொச்சையாகும்? நீ பேசுவதுதான் கொச்சை என்பேன். மக்கள் பேச்சு மொழியைக் கொச்சை என்று கூற வெட்கமில்லையா உங்களுக்கு? கொச்சை மொழி என்று சொல்பவர்களை என்ன வார்த்தையில் திட்டுவது? வட்டார வழக்கல்ல பம்மாத்து; பண்டிதத் தமிழ்தான் பம்மாத்து.

உங்களுக்குத் தமிழே சரியாக எழுதத் தெரியாது என்று சொல்பவர்களுக்கு உங்கள் பதில்?

என் படைப்புகளைப் பல்கலைக் கழகங்களில் பாடமாக வைத்திருக்கிறார்கள். என் கதைகளை ஆய்வுசெய்து பட்டம் பெற்றிருக்கிறார்கள். இதெல்லாம் எப்படிச் சாத்தியமாயிற்று என்று நான் அவர்களைக் கேட்கலாமில்லையா? தமிழ் எழுதறது பல்வேறு எழுத்தாளர்கள் பல்வேறு விதமாக எழுதிக் கையாள்வது. இப்போது இருக்கும் தமிழ் மொழியின் இலக்கணம் உரைநடை இலக்கியத்தை மனதில் கொண்டு செய்யப்பட்டதல்ல. உரைநடை இலக்கியம்

தோன்றிய பிறகு உரைநடைக் கென்று ஒரு இலக்கணம் புதுசா வரணும். இலக்கியமே இப்பத்தான் வந்திருக்கு. இப்பவே எது சரி? எது தப்பு? என்று சொல்வது சரியாகுமா?.

திஜானகிராமன் தஞ்சைத் தமிழில் எழுதினார்; புரிந்தது. ஆர். சண்முகசுந்தரம் கொங்குத் தமிழில் எழுதினார்; எளிமையாக இருந்தது. திருத்தணியிலிருந்து, கன்யாகுமரி வரை உள்ள தமிழனை இணைக்கத் தானே இந்தக் கதை, கவிதை, இலக்கியம் எல்லாம்? சென்னை ஃபிளாட்டில் இருப்பவனையும், கரிசல் காட்டில் இருப்பவனையும் இணைக்கத்தானே நம் கதைகள்? ஆனால் இந்த கரிசல் இலக்கியம் புரியவில்லை என்று கூறப்படுகிறதே... இதற்கு உங்கள் பதில்?

இப்படிச் சொல்பவர்கள் உரித்த வாழைப்பழம் கேட்பவர்கள். இதை நான் ஒத்துக் கொள்ள முடியாது. ஜூனியர் விகடனில் என் 'கரிசல் காட்டுக் கடுதாசிக்கு' என்ன வரவேற்பு இருந்தது தெரியுமா? பிற மாவட்டத்து மக்களுக்குப் புரியாத, எங்களுள் வழக்குச் சொற்களைப் பரிசோதனையாகப் போட்டு எழுதினேன்; இருந்தும் நல்ல வரவேற்பு.

ஒரு கரிசல் காட்டுக்காரனும், ஒரு கொங்குநாட்டுக்காரனும் சந்தித்துக் கொண்டால் இருவரும் அவரவர் வழக்கில்தான் பேசிக்கொள்கிறார்கள். ஒரு மலையாளி பேசுவது நமக்குப் புரியுது; நம் பேச்சு அவனுக்கும் புரியுது. தமிழ் எப்படி புரியாமல் போகும்?.

முற்போக்கு இலக்கியம் படைத்த நீங்கள் வணிகப் பத்திரிகைகளின் சூழலில் சிக்கிக் கொண்டுவிட்டது ஏன்?

ஒவ்வொரு கால கட்டத்திலும் மனிதன் ஒரு மாதிரியா இருக்கான். நான் முற்போக்கு இலக்கியத்திற்கு எதிரியாகி விட்டேனா? முற்போக்கு இலக்கியத்தைக் கண்டிக்கிறேனா? எதிர்ப்பு அறிக்கை விட்டிருக்கேனா?.

நாவல் உலகம், சிறுகதை உலகம் எப்படி இருக்கிறது?

வித்தியாசமாக ஒன்றுமில்லை. புதியவர்கள் வந்திருக்கிறார்கள். புதுசாக ஒன்றுமில்லை; வழக்கம்

போலத்தான் இருக்கு. கோணங்கி, தமிழ்ச்செல்வன், மு. சுயம்புலிங்கம், பாவண்ணன் புதுமாதிரியா எழுதுகிறார்கள்.

தமிழில் கட்டுரை இலக்கியம் அவ்வளவு திருப்தி கரமாக இல்லையென்று சொல்லப்படுகிறதே?

உ.வே.சாமிநாதய்யர், க.நா..சு. நிறைய எழுதியிருக்கிறார்கள். நாம் ஆங்கில இலக்கியத்தின் வளர்ச்சியை வைத்துப் பார்க்கக் கூடாது. மிகச்சரியாகச் சொல்லப் போனால் புதுமைப்பித்தன் காலத்திற்குப் பிறகுதான் உரைநடை இலக்கியமே வளரத் தொடங்கியுள்ளது.

வட்டார வழக்கு அகராதி எல்லா மொழியிலும் வந்திருக்கு. தமிழில் ஏன் வரவில்லை? பல்கலைக்கழகங்களின் பார்வை ஏன் அதன் மீது படவில்லை?

மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கில் வட்டார வழக்கு அகராதி வந்தாச்சு. தமிழில் அதைப் பற்றிய கவனம் வரவில்லை. அதற்குக் காரணம்? தமிழ் பல வட்டாரங்களாகப் பிரிந்திருக்கு. அந்தந்த வட்டாரத்திலும் உள்ள மக்கள் அவர்களுக்கே உரித்தான தமிழைப் பேசறாங்க. படைப்பாளி தன் வட்டார வழக்கை வைத்து எழுதும்போது மற்றவர்களுக்கு பிரச்சினை வருது. வெளிநாடுகளில் தமிழ்ப் படிக்கும் மாணவர்களுக்கு நம் நாவல்களில் வரும் உரையாடல்கள் திகைப்பாக இருக்கும். தமிழ்நாடு மாதிரியல்ல ஈழம், மலேசியா, சிங்கப்பூர், மொரிஷியஸில் உள்ள தமிழர்கள். உலகத்தமிழர்கள் பேசும் சொற்களைத் திரட்டி ஒரு அகிலத் தமிழ் பேரகராதி செய்யணும். நான் சின்ன அளவில் ஒரு 'வட்டார வழக்குச் சொல்லகராதி' தாயரித்துள்ளேன்.

தமிழ்-இசைக்குத் தகுதி இல்லாத மொழின்னு நீங்க சொன்னதா ஒரு கருத்து நிலவுதே?

நான் ஒரு போதும் அப்படிச் சொல்லவில்லை. தெலுங்கில் தியாகராஜர், கன்னடத்தில் புரந்தரதாசர், தமிழில் அருணகிரி நாதர், பாபநாசம் சிவன், அண்ணாமலை ரெட்டியாரின் காவடிசிந்து இருக்கு. தமிழில் சிறந்த வர்ண மெட்டுக்கள் இல்லை என்று நான் சொல்வேன். தியாகராஜர், தீட்சிதர் கொண்டுபோன தளத்திற்கு நம் மெட்டுக்கள் போகவில்லை. அதை

ஒப்புக் கொள்வதில் வெட்கமே கிடையாது. தெலுங்கு கீர்த்தனைகளை நம் பாடகர்கள் பாடக்காரணம் தெலுங்கின் மீதுள்ள பிரேமையால் அல்ல. அந்த வர்ண மெட்டுக்களின் சிறப்பு கருதியே.

இந்த 68 வருட வாழ்க்கை எப்படி இருக்கிறது? அலுப்புத்தட்ட வில்லையா?

அலுப்புத்தட்டாததுதான் வாழ்க்கை. அது சுவாரஸ்யமான விஷயம். தோல்வி ஏற்பட்டால் அலுப்புத்தட்ட வாய்ப்பிருக்கு. சலிப்புத்தட்டும்னு கேள் விப்படிருக்கிறேன். எனக்கு ஏற்படல. ரொம்ப இயல்பாய், சாதாரணமாய் பெரிய எதிர்பார்ப்புகள் இல்லாதவனுக்கு சந்தோஷமே நீடிக்கும். எனக்கு ஆரோக்கியக்கேடு சின்ன வயசிலேயே வந்துவிட்டது. அது பழகியும் விட்டது. பரிசு கிடைத்தாலும் சந்தோஷம் கிடைக்காவிட்டாலும் சந்தோஷம்.

எழுதுவது ஒரு போராட்டமா?

சிலர் தண்ணி குடிக்கிற மாதிரி சுலபமா எழுதுறாங்க. நாட்டியம் ஆடறவ சந்தோஷமா ஆடறா. பாடறவங்க சந்தோஷமா பாடறாங்க. எழுத்து மட்டும் ஏன் பிரசவ வலியாய் இருக்கு? எழுத்து மாதிரி கஷ்டமான கலை எதுவும் இல்லை.

அடுத்து என்ன எழுத திட்டமிட்டிருக்கிறீர்கள்?

நிறைய எழுத விஷயமிருக்கு. என் அரசியல் அனுபவங்களை எழுதணும்; ஆஸ்பத்திரி அனுபவங்களை எழுதணும்; மூன்று முறை சிறை சென்றிருக்கிறேன்; அந்தச் சிறை அனுபவங்களை எழுதணும்.

விடை காண்போம்

- கோபல்ல கிராமம் - புதினம் எழுதியது பற்றி கி. ராஜநாராயணன் கூறுவது என்ன?
- நாவல் பற்றி கி.ரா.கருத்து என்ன?
- கரிசல் இலக்கியம் புரியவில்லை என்பதற்கு கி.ராவின் பதில் என்ன?
- அறுபத்தி எட்டு வயது ஆனதால் வாழ்க்கை அலுப்புத்தட்டி விடாதா என்ற வினாவிற்கு கி.ரா. கூறும் மறுமொழி என்ன?
- கி.ரா.வின் தனித்தன்மைகள் யாவை?

11. ஒரு கடலோர கிராமத்தின் கதை

கன்னியாகுமரி மாவட்டத்தைச் சார்ந்தது விளவங்கோடு வட்டம். அங்குள்ள கடற்கரைநகரம் தேங்காய்ப்பட்டணம். அவ்வட்டாரத்தைச் சேர்ந்த தமிழ் முசுலீம்களின் வாழ்வியலை எடுத்துக்காட்டும் புதினங்களையும் சிறுகதைகளையும் படைத்து வருபவர் தோப்பில் முகம்மது மீரான். இவரது முதல் புதினம் ‘ஒரு கடலோரக் கிராமத்தின் கதை.’ இதில்வரும் பத்தாவது இயலே நமது பாடப்பகுதி. இவர் எழுதிய ‘சாய்வுநாற்காலி’, ‘கூனன்தோப்பு’, ‘துறைமுகம்’ போன்ற புதினங்களும், ‘அன்புக்கு முதுமையில்லை’, ‘தங்கராசு’ போன்ற சிறுகதைத் தொகுப்புகளும் அழியாப் புகழ்பெற்றவை. ‘சாய்வு நாற்காலி’ எனும் புதினத்திற்குச் சாகித்ய அகாதமி விருது கிடைத்துள்ளது. இவ்வெழுத்தாளர் தற்போது திருநெல்வேலியில் வாழ்ந்து வருகிறார்.

நீல வானம்! ஆங்காங்கே துண்டு மேகங்கள். மேகங்களுக்குள் முகத்தை மறைத்துக் கொண்டு கிடக்கும் அந்திக் கதிரவன். அந்தி மயங்கிய ஆத்திரத்தில் கூடுகளைத் தேடிப் பறந்து செல்லும் பறவைக் கூட்டங்கள். சூடு அடங்கிய கடலோரத்தில் வட்டமாகக் கூடியிருந்து மீன் வலைபின்னும் மீனவர்கள். அவர்களின் பழைய நாட்டுப் பாடல்கள். அந்தப் பாடலின் ராகத்தில் அந்திக் காற்றின் குளிர்ச்சியில் அலை அசையாமல், செவி கூர்ந்து கிடக்கும் ‘வலியாறு.’ அதன் பரந்த மார்பினூடே ஒரு புல்லரிப்பு போல் செல்லும் மஹ்மதின் படகு.

ஆற்றோரங்களில் நிற்கும் தென்னையின் தலைகளில் மேகங்களின் இடுக்கு வழியாகக் கடந்து வெளிப்பட்ட பொன்கதிர்களின் புன்னகை. அந்தப் புன்னகையின் அழகில், அதன் போதையில் எல்லாம் மறந்து கிடக்கும் அரபிக்கடல்.

கடற்கரையின் நாடித்துடிப்புகளான மீனவக் குடில்களுக்கு முன் நாய்களும், பன்றிகளும் மோப்பம் பிடித்து நடந்தன. கட்டுமரங்களும், மீன்படகுகளும் கரையேற்றப்பட்டிருந்தன. ஒரு வார காலமாக மீன் பிடிப்பில்லாத, வறுமை அந்தக் குடில்களின் முகங்களில் கரும் புள்ளிகளை உண்டு பண்ணியது. அந்தக் குடில்களின் உயிர்த்துடிப்புகள் பசியெடுத்து அழுதன. தாயமார்களின் ஏச்சம் பேச்சம் கடற்கரையில், காற்றில் மிதந்தன. ஆங்காங்கே நிர்வாணத் தோடு, குழந்தைகள் தளர்ந்து கிடந்தனர். அவர்களது கண்களில் கட்டுப்பட்டு நின்ற கூழையைச் சுற்றியும் மேனியிலிருந்த புண்களைச் சுற்றியும் ஈக்கள் பறந்தன.

மஹ்மது ஒவ்வொரு குடில்களிலும் சென்று கேட்டார்.

“சுறா இறக்கு யிருக்கா?”

“இல்லை” என்கும் ஒரே பதில்

மஹ்மது காலிச் சாக்கை அக்குளில் இடுக்கிக் கொண்டு நடந்தார். நேரம் புலர்ந்ததும் இறங்கி நடந்தார். ஒவ்வொரு குடிலாக ஏறி இறங்கினார். ஒரு ராத்தல் சுறா இறக்குகூடக் கிடைக்கவில்லை. வியாபாரம் முடங்கி ஒருவார காலமாகிறது. வியாபாரம் முடங்கியதன் காரணமாக வீட்டில் வறுமையின் பற்கள் நீண்டன. பட்டினியின் பற்களுக்கு இடையில் விலா எலும்புகள் மாட்டிக் கொண்டு துடிக்கும் குடும்பம். ஆதாயமில்லா ஒன்றிரண்டு நம்பர் குடும்ப வகைத் தோப்புகள். மகளைத் திருமணம் செய்து கொடுக்க அது மட்டும்தான் சொத்தாக இருக்கிறது. மேற்கூரையை முட்டி நிற்கும் மூத்த பெண்மகள்.

குளிர்காற்று கொண்ட போதிலும் மஹ்மதுக்கு வியர்த்தது. நடந்த களைப்பாக இருக்கலாம். அக்குளிலிருந்த சாக்கைத் தரையிலிட்டார். தூக்கிக் கட்டியிருந்த வேஷ்டியை அவிழ்த்து விட்டார். சீனிமணலில் உட்கார்ந்தார். கரையில் தலையை முட்டிச்சிதறும் அலைகள், அதன் வாயிலிருந்து ஒலித்த நுரையும் பதையும், பொந்திலிருந்து பொந்துக்குக் குதித்தோடி மறையும் நண்டுகள். மூடி மறைத்துக்கொண்டு கனியாத கடற்பரப்பைப் பார்த்து நிற்கும் மீனவர்களின் வாடிய வதனங்கள், கள்ளுக்காகத் தாகம்கொண்டு காய்ந்து போன உதடுகளை நாக்கினால் நக்கி நனைக்க முயன்றனர்.

ஏராளம் மீன் கிடைக்கும் காலமிது. இருந்தும் ஏன் இந்த நிலை. காற்றில் மீன் மணம் உண்டு. குளிரண்டு, கடல் சாந்தம். மீன் கிடைப்பதற்குள்ள எல்லா அறிகுறிகளும் தென்படுகின்றன. இருந்தா

லும் ஆழ்கடல் சென்று வலைபோட்டால் ஒரு சிறு மீன் கூடக் கிடைப்பதில்லை. மஹ்முது எவ்வளவோ சிந்தனை செய்தும் ஒரு பிடிப்பும் கிடைக்கவில்லை. சில வேளை முதலாளி வஞ்சம் தீர்க்கச் செய்த வேலையாக இருக்குமோ? மகன் செத்தாலும் மருமகன் தாலி அறுக்க வேண்டும் என்று நினைப்பவர் முதலாளி. தன் மேலுள்ள பகையால் கடலை நம்பி வாழும் தன் குடும்பத்தை முழுப் பட்டினி போடத் தங்ஙளைக் கொண்டு கடல் கட்டியிருப்பாரோ? தங்ஙள் அதைச் செய்வாரோ? செய்வாரானால் மனிதாபிமானத்தை மதித்தவராக இருப்பாரா? மனித தன்மையின் மகத்துவத்தை மானபங்கம் செய்தவராக மாட்டாரா? ஒருவர் மேலுள்ள பகையைத் தீர்க்க எவ்வளவோ குடும்பத்தைப் பட்டினி போட்டுப் பிஞ்சு வயிறுகளைக் காய வைத்து, குருத்து முகங்களைத் தளர வைத்த அவர் மனிதனின் விலை மதிக்காதத் தன்மையைக் காலின் கீழ்ப் போட்டு மிதித்த பெரும் பாவியாக மாட்டாரோ? இந்தப் பாவம் தங்ஙள் செய்வாரா?

கருக்கலின் கருநாவுகள் அந்தியின் சிவந்த கன்னத்தை நக்கத்தொடங்கிய போது மஹ்முது வீட்டைப் பற்றி நினைத்தார்.

வாய் உடைந்து போன புட்டியில் மண்ணெண்ணெய் இருக்காது. இருளின் எலிக் கால் கள் வீட்டுக்குள் செம்மண் தரையைக் கிளறத் தொடங்கும், மஹ்முது எழுந்து நடந்தார்.

வீட்டு முற்றத்தில் இருள் படர்ந்திருந்தது.

முற்றத்தில் நின்று கொண்டு மஹ்முது காலிச் சாக்கை வீட்டிற்குள் எறிந்தார்.

“குப்பியை எடு இங்க”

மனைவி புட்டியை எடுத்துக் கொடுத்தாள்.

“அசருக்கு மோதினார் வந்திருந்தாரு. முதலாளியூட்டுக்குப் போவணுமாம்.”

கணவர் வெடித்துச் சீறுவார் என்று எதிர்பார்த்தாள். வெடித்துச் சீறவில்லை. மனைவியை கொடுமராகப் பார்க்கவுமில்லை. முனங்கிக் கேட்டுக் கொண்டு புட்டியுமாக நடந்தார்.

இருள் படர்ந்த இடைவெளி. உஸன்பிள்ளையின் கடைதான் பக்கத்திலிருக்கிறது. கொஞ்சம் நடந்தால் வேறு கடைகளுண்டு. கொஞ்சம் மலிவாகக் கிடைக்கும். அவ்வளவு தூரம் நடக்க முடியாது.

உஸன்பிள்ளையின் கடையிலிருந்து மண்ணெண்ணெய் வாங்கலாம். பிறகு முதலாளி கூப்பிட்டது எதற்கென்று கேட்கலாம். கடல் கெட்டியது அவர் தானா என்று அவர் பேச்சிலிருந்து புரிந்துகொள்ள முடியும். அவராகத்தானிருப்பார். தன் மேலுள்ள கோபத்தைத் தீர்ப்பதாக இருக்கக்கூடாதா? அப்படியானால் இவ்வளவு குடும்பங்களையும் வறுமையின் எச்சில் தொட்டியில் எடுத்து எறிந்திருக்க வேண்டுமா? இவ்வளவு கொடுமரா?

கண்ணாடியில் கரிபடிந்து முனகி எரியும் ராந்தல் விளக்கின் கஞ்சத்தனமான ஒளியில் உஸன்பிள்ளை பீடி சுற்றிக் கொண்டிருந்தார். மஹ்முதைக் கண்டதும் தலையை உயர்த்தினார். நூலைக் கொண்டு காதோடு சேர்த்துக் கட்டிய மூக்குக் கண்ணாடியின் வழியே மஹ்முதைப் பார்த்தார்.

“எட்டுக் காசுக்கு மண்ணெண்ணெய் வுடு”

யுத்த காலமானதுனாலே மண்ணெண்ணெய்க்கு ரொம்ப தட்டுப்பாடு. துருப்பிடித்த ஒரு டாப்பாவிலிருந்து இரண்டு துடம் (லிட்டர் போன்ற அளவு) மண்ணெண்ணெய் ஊற்றினார்.

“தெரியுமா?” உஸன்பிள்ளை கேட்டார்.

“தெரியாது.”

“கியாம நாள் அடுத்தாச்சு.”

“புரியல்லியே”

“சூரியன் எங்கே உதிக்குது?”

“கிழக்க”

“இல்ல”

“பிறகு”

“மேக்க, இப்பம் மேக்கத்தான், சூரியன் உதிக்குது”

“உஸன்பிள்ளைக்க என்ன சொல்லியோ?”

“உஸன்பிள்ளைக்குப் பைத்தியமில்ல, உண்மைதான் சொல்லேன். இங்க இங்கிலீசுப்பள்ளிக் கூடம் வரப் போவது தெரியுமா?”

“தெரியாது”

“என்னா தெரிஞ்சுக்கோ”

“இங்கிலீசு பள்ளி வந்தா என்னா, வரட்டுமே”

“உனக்குத் தலைக்கு வட்டா? வந்தா என்னன்னா? வந்த புள்ளைகளெல்லாம் காபிராமரிக்கும்.”

“அப்படி மரிச்சாலும் பரவாயில்லை. பள்ளிக் கூடம் வந்து புள்ள ரெண்டு எழுத்துப் படிக்கட்டு,

நம்மளெல்லாம் குருடன், அவங்க கண்ணாவது திறக் கட்டும்.”

“உனக்கு நல்ல பைத்தியம் புடிச்சிருக்கு. தப் பளம் வைக்கணும்.”

“எனக்கு இப்ப பைத்தியந்தான்.” மஹ்முது பேசி நிற்கவில்லை. நடந்தார். மண்ணெண்ணெய் புட்டியை மனைவியின் கையில் கொடுத்தார். மீண்டும் தெருவில் இறங்கினார்.

“எங்க போறீங்கோ”

“அவரு கூப்பிட்டாருல்லா, போய்க் கேக்கட்டும்.”

“அவரு என்னாவது சொன்னா, நீங்க ஒண்ணும் சொல்லாதீங்கோ” மனைவி உபதேசம் செய்தாள்.

“அத நான் முடிவு செய்யலாம்.”

கும்மிருட்டு! இருளின் பயங்கர முகத்தைப் பார்த்தார். மனதில் பல கேள்விகள் உயர்ந்தன. தான் கோழையா? முதலாளியைப் பார்க்கச் செல்வது கோழைத்தனமா? போகாவிட்டால் அவர் என்ன செய்வார்? என்னவும் செய்வார்.

அதை எதிர்பார்ப்பதற்கான சக்தி இருக்கிறதா? இந்தப் போக்குக் கோழைத்தனமான போக்கா? இல்லை! ஒருபோதும் இல்லை!

அவர் என்ன சொல்கிறார் என்று கேட்போம். எதிர்ப்பைத் தெரியப்படுத்த வேண்டியதானால், அவர் இருப்பிடத்தில் அவர் முகத்தைப் பார்த்து எதிர்க்க வேண்டும்.

மனம் திறந்து மனதில் தோன்றியதைச் சொல்ல வேண்டும். அவன் செய்வதைச் செய்யட்டும். எதிர்த்து நின்று இறப்போம். அநீதிக்கு எதிராகப் போராடிப் போராடி இறப்போம். மனிதாபிமானத்திற்கு எதிரான நீசச் செயல்களுக்கு எதிரே குரல் கொடுத்து இறப்போம். அப்படி இறந்தவர்களின் பெயர்கள்தான் மகான்கள்.

மஹ்முது வடக்கு வீட்டு வாசலை அடைந்தார். வீட்டிற்குள் நான்கு மூலையிலும் பதினாலாம் நம்பர் விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது. கண்ணாடித் திண்ணையில் தூக்கு விளக்கு எரிந்து கொண்டிருந்தது.

சாய்வு நாற்காலியில் அஹமதுகண்ணு முதலாளி காலாட்டிக் கொண்டிருந்தார். தங்கள் அறையின் முன் மக்கள் கூட்டம் குறையவில்லை.

கணக்கர் அவுக்காரு, முதலாளி இருக்கும் சாய்வுநாற்காலியின் கீழ் வழக்கமான இடத்தில் தூணோடு சாய்ந்திருந்தார். முதலாளி ஒரு கால் மிதியடியிலும் அடுத்த காலை நாற்காலியின் காலிலும் தூக்கி வைத்திருந்தார். பரீது நாற்காலியின் பின் பக்கம் நின்று முதலாளிக்குக் காற்று கொள்ளும்படியாக வீசிக் கொண்டிருந்தான்.

“யாரது?” - முதலாளி வாசல் பக்கமாக திரும்பிக் கேட்டார்.

“நாந்தான்”

“பேரில்லையா?”

“மஹ்முது”

“நீயா? இப்பத்தான் வடக்கு வூட்டுக்குள்ள வழி தெரிஞ்சுதா?”

“முன்னத் தெரிய வேண்டிய தேவையில்லை”

“இப்ப தெரிஞ்சுதா”

“தெரிஞ்சுது”

“முணு நாலு தடவை ஆளு அனுப்பியும் ஏன் வரல்ல”

“நேரமில்லை”

“இன்னைக்கும் நேரமில்லேன்னா வரமாட்ட”

“வரமாட்டேன்”

“மஹ்முது இஞ்சப் பாரு, இந்தச் சுற்று வட்டாரத்துல, எம் முகத்தைப் பாத்து இந்த மாதிரி உன்னைத் தவிர யாரும் பேசினதில்லை.”

“அவங்கெல்லாம் பின்னாலே நிண்ணு பேசறவங்க”

“நீ என்னெ எல்லா வகையிலும் எதுக்கா?”

“நான் உண்மையைத் திறந்து பேசவேன்.”

“நீ என்னெ மறுத்துப் பேசா”

“ஆண்டவனுக்க ஆணையைக் கூட சில பேரு மறுக்காங்கல்லியா”

“உங்கிட்டே அதிகம் பேசல்லே”

“வேண்டாம் கூப்பிட்டது எதுக்குண்ணு சொன்னா போதும்.”

“ஒரே பேச்சுலே முடிச்சுடுரேன்”

“சரி”

“நீ அபராதம் கட்டணும். நீ என்னெ எதுக்கிறே; எனக்க உத்தரவுகளை மறுக்கிறே, நீ இந்த வூரிலே சேர்ந்திருக்க விருப்பம் உண்டானா, உன் வீட்டுலே அவசரங்களுக்குப் பள்ளியிலேயுள்ள கத்தீபும் லெப்பையும் வேணுமின்னா, ஊர்க்காரங்க வந்து கூட

ணுமின்னா, உன் பேருல உள்ள சர்வே 2319, 30 சென்ட் தோப்பை - மண்ணடங்க மரமடங்க சூரியனும் சந்திரனும் உள்ள காலம் வரை அனுபவிக்க என் பேருக்குப் பத்திரம் எழுதணும். நாளை நேரம் புலர்ந்ததும்; கச்சேரிக்குப் போய்ப் பத்திரம் எழுதிட்டுப் பத்திரத்தெ என் கைல கொண்டு தரணும்.”

மஹ்முது ஒன்றும் பேசவில்லை.

“என்னா? ஒண்ணும் பேசல்லே?”

“ஆமாண்ணு சொல்லு”

கணக்கன் அவக்காரு ஊக்குவித்தான்.

“சீ! போடா காலு நக்கிக் கழுதை! எனக்க வாப்பா வேர்வை சிந்தி சம்பாதிச்ச சொத்து, சாய்வு நாற்காலியில் கிடந்து காலாட்டிச் சம்பாதிச்சதில்ல. என் தோப்பு வேணுமானா ஆயிரத்து ஒண்ணு பிரிட்டிஷ் பணம் எண்ணி வைக்கணும்.”

“மஹ்முதே! வடக்கு வீட்டு நடு முற்றத்துல நின்னாக்கும் நீ பேசற, ஞாபகம் வேணும், திவான் பேஷ்காரு வந்தாலும் இங்க கை கட்டிதான் நிப்பாரு.”

சப்தம் கேட்டு, தங்ஙள் அறையிலிருந்து வெளியே வந்தார். அரைக்கை பனியனும், கட்டம் போட்ட லுங்கியும் பச்சை நிறவாறும்.

‘என்ன இங்கே?’

‘ஒண்ணுமில்ல தங்ஙளே’ - முதலாளி நாண முற்றார்.

முதலாளியை எதிர்க்கிற ஒருவன் இந்த ஊரில் இருக்கிறான் என்பது தங்ஙளுக்குத் தெரிந்தால் மானக்கேடல்லவா?

“உரக்கப்பேசி கேட்டதே”

“நாங்க சும்மா பேசினோம்”

தங்ஙள் உள்ளே போனார்.

“நீ தோப்ப எழுதி வைக்க மாட்டாயா?”

“முடியாது”

“உன் வீட்டுல அவசரம் எடுக்க வரும்போது பார்ப்போம்.”

“என் வீட்டுல அவசரம் எடுக்க உம்ம உத்தரவு தேவையில்ல.”

“மஹ்முதே!” கணக்கன் எச்சரித்தான்.

கூடி நின்றவர்களெல்லாம் சத்தம் கேட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தனர்.

மஹ்முது இறங்கி நடந்தார்.

கும்மிருட்டில் கையை ஓங்கி இடித்தார். ‘பார்ப்போம்! அபராதம்! என் தகப்பன் வேர்வை சிந்தி உண்டாக்கியது. அதை அவன் பேரில் எழுதிக் கொடுக்க வேண்டுமாம். அதன் வருமானத்தை எடுத்து அவன் சாய்வு நாற்காலியில் சாய்ந்து கிடந்து காலாட்டிச் சாப்பிடுவான்; நாங்கள் பட்டினி கிடந்து அணுவணுவாகச் சாகவேண்டுமாம். பள்ளி வாசலை ஆளக்கூடியவரின் நீதி?’

வேடனின் கையில் குருவிக்குஞ்சு.

வேடனின் கையிலிருந்த அந்தக் குருவிக்குஞ்சைக் காப்பாற்ற வேண்டும். அவன் கொஞ்சுவது அதன் கழுத்தைத் திருகுவதற்கு; அவன் சிரிப்பது அந்த வெற்றிலைக்கறை படிந்த பல்லுகளுக்கிடையில் போட்டு அந்தக் குருத்தெலும்புகளைக் கடிப்பதற்கு.

பள்ளிக்கூடம் வரவேண்டும். ஒரு புதிய தலை முறை உருவாக வேண்டும். பள்ளிக்கூடம் வந்தால் தான் மனிதனை மனிதனுக்குப் புரிய முடியும்.

இங்கு ஒரு பள்ளிக்கூடம் உயர்ந்தாக வேண்டும். மஹ்முது இருளைக் கிழித்துக் கொண்டு வீரோடு நடந்தார்.

-தோப்பில் முகம்மது மீரான்

விடை காண்போம்

- மஹ்முதின் வீட்டு நிலைமை யாது?
- கடலில் மீன்பாடு இல்லாமல் போவதற்கான காரணம் பற்றி மஹ்முது கருதுவது என்ன?
- இங்கிலீஷ் பள்ளிக்கூடம் வருவது பற்றி மஹ்முது கூறியது என்ன?
- அபராதம் கட்டச் சொன்ன முதலாளியிடம் மஹ்முது கூறியது என்ன?
- ‘வேடனின் கையில் குருவி குஞ்சு’ - பாடப் பகுதியில் இத்தொடர் சுட்டும் கருத்தைத் தருக.
- பாடப்பகுதியில் வரும் கதையின் நிறை குறைகளை விளக்குக.

கற்றல் செயல்பாடுகள்

❖ அகராதிபார்த்துப்பொருள் எழுதுவோம்

• தங்ஙள்	• சுறா இறக்கு	• புட்டி
• குருத்து முகம்	• கருக்கல்	• அசர்
• காலிச்சாக்கு	• கியாமநாள்	• துடம்
• வட்டு	• காபிர்	• கத்தீபு
• பத்திரம்	• லெப்பை	• ஆகிரம்
• மோதினார்	• அவசரம்	• வாப்பா
• கூழை	• திவான்	• பேஷ்கர்

❖ திருத்தமுற எழுதுவோம்

- ஓட்டுக்கு - வீட்டுக்கு
- போவனுமாம் - போக வேண்டுமாம்
- அடுத்தாச்சு - அடுத்து விட்டது
- தெரிஞ்சுக்கோ - தெரிந்துகொள்
- மேக்க - மேற்கு
- சொல்லியோ? - சொல்கிறீர்கள்?

❖ அறிந்து கொள்வோம்

- தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகள்
 - ♦ வ. வே. சு. ஐயர்
 - ♦ ந. பிச்சமூர்த்தி
 - ♦ புதுமைப்பித்தன்
 - ♦ மௌனி
 - ♦ லா.ச. ராமாமிர்தம்
 - ♦ கு.பா. ராஜகோபாலன்

❖ அறிந்து கொள்வோம்

- டி.என். இராஜரெத்தினம் பிள்ளை- நாதசுர
இசைக்கலைஞர்
- காருக்குறிச்சி அருணாசலம் - நாதசுர இசைக்
கலைஞர்
- கு. அழகிரிசாமி - சிறுகதை எழுத்தாளர்
- ப. ஜீவானந்தம் - கவிஞர், அரசியல்
தலைவர்
- கோமல் சுவாமிநாதன் - நாடக ஆசிரியர்
- சுந்தரராமசாமி - எழுத்தாளர்

❖ திரட்டுவோம்

- பிற கதாசிரியர்களின் சிறுகதைகளைத் திரட்டி
வகுப்பில் படிக்க.
- புதின ஆசிரியர்களின் பெயர்கள், அவர்கள் எழு
திய நூல்களின் பெயர்கள் ஆகியவற்றைச்
சேகரித்து எனது குறிப்பேட்டில் எழுதுக.

❖ தகவல் திரட்டுவோம்/ கலந்துரையாடுவோம்

- ஜெயகாந்தன் நாவல்கள்
- காண்டேகர் நாவல்கள்
- கரிசல்காட்டு இலக்கியங்கள்

❖ திரட்டுவோம்-வாசிப்போம்

- கல்கி, தி. ஜானகிராமன், நாஞ்சில் நாடன்,
ஆ. மாதவன், சுஜாதா போன்றோரது சிறுகதை/
நாவலின் ஒரு பகுதியை வகுப்பில் வாசிக்க.

❖ திறனாய்வு செய்வோம்.

- இக்கதையைப் படித்து, ரசித்து உங்கள் கருத்து
களை எழுதி வகுப்பில் படிக்க.

❖ கேட்டுமகிழ்வோம்

- நீவிர் விரும்பும் ஏதேனும் புதினம் ஒன்றை வகுப்
பில் வாசித்து மகிழலாமல்லவா?

❖ நாடகமாக்குவோம்-நடிப்போம்

- பாடப்பகுதியை நாடகமாக்கி நடிக்க.
- அவரவர் கற்பனைக்கு ஏற்றவாறு பாடப்
பகுதியிலுள்ள நாவலின் பகுதியை விரிவு படுத்தி
எழுதுக.

❖ நிறுத்தற்குறிகள் அறிவோம்

- பாடப்பகுதியைப் பார்த்து நிறுத்தற்குறிகளை
அடையாளப்படுத்துக.
- ♦ நீயா இப்பத்தான் வடக்கு ஓட்டுக்குள்ள வழி
தெரிஞ்சுதா
- ♦ என்னா ஒண்ணும் பேசல்லே
- ♦ உனக்குத் தலைக்கு வட்டா வந்தா என்னான்னா.

❖ கற்பனை செய்து எழுதுவோம்

• கடலோரக் காட்சி	• மழைக்காட்சி
• மலைக்காட்சி	• எங்கள் ஊர்க்காட்சி

❖ எதிரொலிச் சொற்கள் அறிவோம்

மாதிரி : ஏச்சம் பேச்சம்

இதுபோன்ற தொடர்களைப் பாடப்பகுதியில்
கண்டறிந்து அடிக்கோடு இடுங்கள்.

❖ எனக்குப் பிடித்த வாக்கியம்

- பாடப்பகுதியில் வரும் விருப்பமுள்ள வாக்கியங்
களை எடுத்தெழுதுக.

- மாதிரி:
வியாபாரம் முடங்கியதன் காரணமாக வீட்டில் வறுமையின் பற்கள் நீண்டன.

❖ எங்கள் ஊரில் இப்படி; உங்கள் ஊரில் எப்படி?

ஒருபொருளைக் குறிப்பிட வட்டாரத்திற்கு வட்டாரம் வெவ்வேறு சொற்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள். அவற்றைக் கண்டறிந்து எழுதுக. (எ.டு)

திருவனந்தபுரம்	இடுக்கி	பாலக்காடு
வாழைக்காய் அப்பம்	வாழைக்காய் அப்பம்	பழபஜ்ஜி, பழம்பொரி

❖ இன்னும் நீளமா இந்த வாக்கியம்?

கீழ்வரும் வாக்கியத்தைப் பொருத்தமான சொற்களைச் சேர்த்து இன்னும் விரிவுபடுத்தலாமல்லவா? எ.டு. அவன் பார்த்தான்

- அவன் திரைப்படம் பார்த்தான்.
- அவன் திரையரங்கில் திரைப்படம் பார்த்தான்
- அவன் சத்தியா திரையரங்கில் திரைப்படம் பார்த்தான்
- அவன் தன் நண்பனுடன் சத்தியா திரையரங்கில் திரைப்படம் பார்த்தான்.
- அவன் தன் நண்பனுடன் சத்தியா திரையரங்கில் ரஜினி நடித்த திரைப்படம் பார்த்தான்.
 - அவன் படித்தான்
 - குதிரை குதித்தது
 - போலீஸ்காரர் விரட்டினார்
 - மலம்புழா பார்த்தோம்

❖ கலந்துரையாடுவோம்

- பத்திரிகைகளில் வரும் புதினம் பற்றிய திறனாய்வுகளை அறிந்து, அவற்றை வகுப்பில் படித்து, கலந்துரையாடுக.
- தமிழ் நாளிதழ்களான தினமணி, தினத்தந்தி போன்றவற்றிலும் காலச்சுவடு, கணையாழி, சதங்கை, செம்மலர், தாமரை, நிறப்பிரிகை போன்ற இலக்கிய இதழ்களிலும் நூல் விமர்சனங்கள் வெளிவருகின்றன. இவற்றுள் கிடைப்பனவற்றை வகுப்பறைகளில் வாசித்து நூல் விமர்சனம் செய்வதெப்படி என்பது பற்றிய ஒரு கலந்துரையாடலை

நடத்துக. பல்வேறு நூல் விமர்சனங்களைப் பத்திரிகைகளிலிருந்து திரட்டிவரச் செய்து வாசித்து, நூல் விமர்சனம் எழுதும் முறையை அறிந்து கொள்ளச் செய்யுங்கள்.

❖ எனது குறிப்பேடு

- இக்கதையைச் சுருக்கி 'எனது குறிப்பேட்டில்' எழுதுக.
- இக்கதையில் இடம்பெறும் கிராமத்து நிகழ்ச்சிகளைக் குறிப்புகளாக எழுதுக.

❖ எனது நூலகக்குறிப்பேடு

- கல்கியின் புகழ்பெற்ற சிறுகதைகள் சிலவற்றைத் தொகுத்து வகுப்பில் வாசித்துக் கலந்துரையாடுக.

❖ பல்வகைப்புதினங்களையும் அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களைப் பற்றியும் குறிப்புகள் திரட்டுங்கள்.

நாவல்வகை	நாவல்	ஆசிரியர்
சமூக நாவல் வரலாற்று நாவல் துப்புறியும் நாவல் மர்ம நாவல் மாந்திரீக நாவல் அறிவியல் நாவல் சிறுவர் நாவல் நகைச்சுவை நாவல் வட்டார நாவல்	குறிஞ்சி மலர்	நா. பார்த்தசாரதி

❖ எனது படைப்பாற்றல் ஏடு

- உங்கள் பயண அனுபவங்களைக் கதை வடிவில் எழுதுங்கள்.

❖ நூலடைவு செய்வோம் (Catalogue)

படித்த/பார்வையிட்ட நூல்களை நூலடைவு செய்வோம் .

மாதிரி :

நூலின்பெயர்	:
நூலாசிரியர்	:
பதிப்பகம்	:
வெளிவந்த ஆண்டு	:
நூல்வகை	:
பக்கம்	:
விலை	:

❖ தமிழ்ச்சொல் அறிவோம்

ஆங்கிலம்	தமிழ்
ஸீட்	- இருக்கை
பர்த்நம்பர்	- படுக்கைஎண்
டயபடீஸ் பேஷண்ட்	- நீரிழிவு நோயாளி
லோயர் பர்த்	- கீழ்நிலை படுக்கை
டிக்கெட்	- பயணச்சீட்டு
பர்ஸ்	- பணப்பை
பிஸினஸ் டீல்	- வர்த்தகப் பரிமாற்றம்
ரிஸீவ் பண்ண	- வரவேற்க

❖ தேடுவோம் திரட்டுவோம்

- கதைக்கருத்தோடு தொடர்புடைய பழமொழி களைத் திரட்டுக.
- தினை விதைத்தவன் தினை அறுப்பான்
வினை விதைத்தவன் வினை அறுப்பான்.

❖ கட்டுரைபடிப்போம்

- மேற்கூறிய கலந்துரையாடலில் தொகுத்த கருத்து களைக் கட்டுரையாக்கி இலக்கிய மன்றத்தில் வாசிக்க.

❖ கருத்தரங்கம்

- வட்டார வழக்கில் எழுதப்பட்ட சிறுகதை/ நாவல் ஏதேனும் ஒன்றை வாசித்துக் குறிப்பு எழுதி கருத்தரங்கில் பேசுவோம்.

❖ பள்ளி இதழ்

- வட்டார மொழியில் எழுதிய கதைகளைப் பள்ளிக் கையெழுத்து இதழில் வெளியிடுக.

❖ நோக்காணல்

உங்கள் பகுதியைச் சேர்ந்த எழுத்தாளர்களை அழைத்து வந்து இலக்கிய மன்றத்தில் பங்கு பெறச் செய்யுங்கள். வினாக்கள் தயார் செய்து, அவரை 'நோக்காணல்' நடத்திக் குறிப்புகள் தயார் செய்க.

❖ எனது குறிப்பேடு

- பாடப்பகுதியைப்போல் எதிர்பாராத முடிவைத் தரும் மிகச்சிறிய கதைகளைத் திரட்டி 'எனது குறிப்பேட்டில்' எழுதிச் சேர்க்க.

❖ எனது படைப்பாற்றல் ஏடு

- பாடப்பகுதியில் தரப்பட்டுள்ள சிறுகதையைப் போல் சின்னக் கதை யொன்றைச் சொந்தமாக

எழுதலாமே! சிறந்த சிறு கதையைப் பற்றிக் கலந்துரையாடுக.

❖ விடை காண்போம்

- பாடக்கருத்து திருவள்ளுவரின் கருத்துக்கு மாறுபட்டது. ஏன்? எவ்வாறு?
- 'விதைத்தால் விளையும்' எனும் தலைப்பு இச் சிறுகதைக்கு எவ்வாறு பொருந்தும் என்பதைத் தெளிவாக்குக.

❖ செயல்திட்டம்

உங்களுக்கு அறிமுகமான வட்டார வழக்குச் சொற்களைத் திரட்டி அகரவரிசைப்படுத்துங்கள். வட்டார வழக்குச் சொல்லுக்கு உரிய பொருளையும் எழுதுங்கள்.

வாசித்துக் கருத்தறிவோம்

கதை கேட்கும் ஆர்வம் மனித சமுதாயத் திற்குப் பொதுவானது. பழந்தமிழர்க்கும் கதை உண்டு. நீண்ட பாட்டுகளில் காவியங்களின் கதை களை அமைத்து வந்தனர். இக்காலச் சிறுகதை போல் புதிய வடிவம் அக்காலத்தில் இல்லை. கதை களில் பெரிய கதைகளும் இருந்தன; சிறிய கதை களும் இருந்தன. சிறிய கதைகள் சில பழந்தமிழ்க் காப்பியங்களில் காணப்படுகின்றன. இவை இடைக்காலத்திலும் பிற்காலத்திலும் புராணங் களிலும் காணப்படுகின்றன.

வ.வே.சு. ஐயரே முதன்முதலாகச் சிறுகதைக் குரிய கலைவடிவத்தைத் தந்தவர். அவரது 'குளத் தங்கரை அரசமரம்' நெஞ்சை உருக்கும் சிறுகதை யாகும்.

சிறுகதை என்ற இந்தப் புதிய இலக்கிய வகையை வ.வே.சு. ஐயர் தமிழர்க்கு அறிமுகப்ப டுத்துவதற்கு முன்பிருந்த பலவகைச் சின்னக்கதை கள் சிறுகதைகள் ஆயின. அவை ஒருவன் அல்லது ஒருத்தி பிறந்தது முதல் செய்த செயல் களை எல்லாம் முறையாகச் சொல்லி, மங்கலமான முடிவைச் சொல்லி வாழ்க்கை வரலாறு போல் அமைந்தவை. எங்கேனும் தொடங்கி ஒரு நிகழ்ச்சி அல்லது ஒருவர் பண்பு அல்லது ஒரு கருத்து அல்லது ஓர் உணர்ச்சி என்று ஏதேனும் ஒன்றை மட்டும் ஒருமுக நோக்குடன் தெளிவாகக் காட்டி

முடிவதாக அமைவதே சிறுகதை. இந்த இயல்பு அந்தப் பழங்கதைகளில் இல்லை.

விடைகாண்போம்

- சிறுகதைக்குரிய கலைவடிவத்தை முதலில் தமிழில் தந்தவர் யார்?
- பழங்காலக் கதைகளைச் சிறுகதைகள் என்று ஏன் கூறமுடியாது?
- சிறுகதையின் இயல்பு யாது?

தொடர் கருத்தறிவோம்

தமிழ்ச் சிறுகதைகள் காலந்தோறும் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் மாறிக்கொண்டே வருகின்றன. கதை சொல்லும் முறையிலும், சிறுகதைகள் பல்வேறு சேதனைகளுக்கு உள்ளாகி வருகின்றன. புதுமைப்பித்தன் கல்கியிலிருந்து மாறுபட்ட ஓர் உத்தியைக் கையாண்டிருந்தார். மெளனியோ முற்றிலும் மாறுபட்ட நிலையில் கதைகள் படைத்தார். தற்காலத்தில் உருவக அமைப்பிலும் கதைகள் எழுதப்படுகின்றன. மேலும் பெரிய அளவிலான சிறுகதைகள் படைக்கும் நிலை மாறி, இன்று அரைப்பக்க - ஒருபக்க அளவிலும் கதைகள் எழுதப்படுகின்றன. இக்கதைகள் ஒருவிதமான விடுகதை அமைப்பில் அமைந்துள்ளன எனலாம். இத்தகைய கதைகளுக்குச் சான்றாகப் பட்டுக்கோட்டை பிரபாகரின் 'விதைத்தால் விளையும்' என்றும் கதையைக் கூறலாம்.

நூற்றுக்கணக்கான நாவல்களைப் படைத்தவர் பட்டுக்கோட்டை பிரபாகர். மர்மம் மற்றும் துப்பறியும் நாவல்கள் எழுதுவதில் வல்லவர். பாடப்பகுதியில் அமைந்த இச்சிறுகதை 06.07.2003 ஆனந்தவிகடன் வார இதழில் வெளிவந்தது.

விதைத்தால் விளையும்

ரயில் புறப்படும் நேரத்தில் ஓடிவந்து ஏறிய யோகேஷ் "சார், ஜன்னலோர ஸீட் என்னோடது நகர்நீங்களா?" என்றான்.

வெற்றிலை மெல்லும் பெரியவர் "துப்பசெளகரியமா இருக்கும்... நீங்க இப்படி உட்காருங்களேன்" என்றார்.

"நீங்க எந்திரிச்சுப் போய் துப்பிக்கங்க... என் ஸீட்டை விடுங்க..."

பெரியவர் ஏமாற்றப் பார்வையுடன் விலகி அமர்ந்தார்.

"தம்பி... நீங்க பர்த் நம்பர் முப்பதுக்கு மாறிக்க முடியுமா? என் வொய்ஃப் இங்க வந்துடுவா" என்றார் துண்டு போட்டவர்.

"ஸாரிங்க... தொந்தரவு பண்ணாதீங்க..." என்றான் எரிச்சலுடன்.

கண்ணாடி அணிந்த முதியவர், "சார், நான் டயபடீஸ் பேஷண்ட், அடிக்கடி எந்திரிச்சு பார்த்தும் போவேன். ஏற, இறங்க சிரமமா இருக்கும்... என் மிடில் பர்த்ல நீங்க படுத்துக்கறீங்களா?" என்றார்.

"இல்லைங்க... நான் லோயர் பர்த் கேட்டு வாங்கியிருக்கேன்" என்றான் யோகேஷ் முகச்சுளிப்புடன்.

டிக்கெட் பரிசோதகர் வந்தபோது, பாண்ட் பாக்கெட்டைத் துழாவி, விழித்த யோகேஷ் முகம் வெளிநினான்.

"சார், ஓடிவந்து ஏறினப்போ என் பர்ஸ் கீழே விழுந்துடுச்சுன்னு நினைக்கிறேன். அதுலதான் டிக்கெட்டும் வெச்சிருந்தேன். என்கிட்ட வேற பணமும் இல்லை!" என்றான் பதைப்புடன்.

"அதுக்கு நான் என்ன சார் பண்ண முடியும்? அடுத்த ஸ்டேஷன்ல இறங்கிடுங்க..."

"நான் காலைல கண்டிப்பா கோவைல இருக்கணும். பிஸினஸ் டீல். கோவைல என்னை ரிஸீவ் பண்ண வருவாங்க. அவங்க கிட்ட பணம் வாங்கித் தரறேன்" என்று கெஞ்சினான்.

"ஸாரி சார்.... அப்படில்லாம் நான் பண்ண முடியாது..."

பரிதாபமாக விழித்த அவனைத் தொட்டு, "பாவம் சார் நீங்க! நான் பணம் தரறேன். கவலைப்படாதீங்க..." எனப் பெரியவர்கள் மூன்று பேருமே சொல்ல... நினைத்தார்கள். சொல்லவில்லை!

சிறுகதைச் சிற்பி தி. ஜானகிராமன்

தமிழ்ச் சிறுகதை தோன்றி நூறாண்டுகளுக்கு மேலாகிவிட்டன. பழந்தமிழ்ச் சிறுகதைகள் பலவும் படித்துச் சுவைப்பதற்காக மட்டுமின்றி மனித மதிப்பீடுகளை மேம்படுத்துவனவாகவும் அமைந்தன. கதைக்கரு, கதை சொல்லும் முறை, மொழி நடை, பாத்திரப்படைப்பு- இவற்றையெல்லாம் ஆராய்ந்து சிறுகதைகளை மதிப்பீடு செய்யவேண்டும். இதன் மூலம் நல்ல சிறுகதை ஆசிரியர்களை இனங்காணவும் அவர்களின் படைப்பாற்றலை மதிப்பீடு செய்யவும் முடியும். இந்நிலையில் தமிழ்ச் சிறுகதை முன்னோடிகளில் ஒரு வராகத் திகழ்ந்த தி. ஜானகிராமனைப் பற்றி டாக்டர் மா. இராமலிங்கம் அவர்கள் எழுதிய மதிப்பீட்டுக் கட்டுரை ஒன்றைக் காண்போம்.

தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியத்தைச் செழுமைப்படுத்திய தன்னேரில்லாத கலைஞர்கள் வரிசையில் தி. ஜானகிராமனுக்குத் தனித்த இடமுண்டு. தமிழ்ச்சிறுகதை என்னும் திருக்கோயிலுக்குக் கடைக்காலிட்டவர் வ.வே.சு. ஐயர்; வலுமிக்க அடித்தளத்தை உருவாக்கியவர்கள் மணிக்கொடிக் குழுவினர். அதன் கோபுரத்தை மெல்ல மெல்ல எழுப்பித் திருப்பணி செய்தவர்கள் பின்னர் வந்த கலைஞர்கள். கோபுரத்தை உருவாக்கிய அற்புதமான சிற்பிகளுள் தி. ஜானகிராமன் முன்னணியில் நிற்கிறார். அழகும் மெருகும் கொண்ட அவரது கதைகள் வடிவும் வளப்பும் மிக்க கோபுரத்துக் கதைச் சிற்பங்கள் போல நம் நெஞ்சைக் கொள்ளை கொள்ளுகின்றன. நெஞ்சிலும் நினைவிலும் ஆழப்பதிந்து நம்மை மகிழ்விக்கின்றன.

தி.ஜா. என்கிற இந்தச் சிற்பி யார்?

அவர் தஞ்சை மண் ஈன்ற தமிழ்க் கலைஞர். 1921-ஆம் ஆண்டு பிறந்து, அறுபத்திரண்டாண்டுகள் உலகில் வாழ்ந்து மறைந்தவர். தேவங்குடி என்னும் ஊரில் தியாகராஜ சாஸ்திரிகள் என்னும் உபன்யாசக் கலைஞரின் மகனாக அவர் பிறந்தார். கும்பகோணம் அரசுக் கல்லூரியில்

பயின்று இளங்கலைப் பட்டம் பெற்றார்; அதன்பின் ஆசிரியப் பணிக்கான பயிற்சி பெற்று, தஞ்சை மாவட்டத்தைச் சேர்ந்த அய்யம்பேட்டையிலும் குத்தாலத்திலும் ஏறத்தாழ ஒரு மாமாங்ககாலம் ஆசிரியப் பணிபுரிந்தார். பின் அகில இந்திய வானொலியின் அழைப்பை ஏற்றுக் கல்வி ஒலிபரப்பின் அமைப்பாளர் ஆனார். தருமமிகு சென்னையிலும், தலைநகராகிய டில்லியிலும் பல ஆண்டுகள் பணியாற்றினார். அவர் மறைவதற்குச்சிலாண்டுகளுக்கு முன்னரே சாகித்ய அகாதமி அவருக்கு விருதளித்துச் சிறப்பித்தது. தி. ஜானகிராமன் தம் வாழ்வில் பரிசுகளையும் பாராட்டுகளையும் தேடி அலைந்ததில்லை; விளம்பர வெளிச்சத்தில் இல்லாத திறமைக்காகவும் அங்கீகாரத்தை அவர் எதிர்பார்த்ததில்லை. எதைப் பற்றியும் கவலைப்படாமல் எழுத்துலகத்தில் அவர் ஒரு கரும யோகியாக வாழ்ந்தார். சுமார் 40 ஆண்டு கால இலக்கிய வாழ்வில் சுமார் 100 சிறுகதைகளை அவர் படைத்திருக்கிறார். அவை ஆறு தொகுதிகளாக வெளிவந்துள்ளன.

ஒரு நல்ல சிறுகதை என்பது அதைப் படித்து முடித்த நிலையில் நம் நெஞ்சில் புதிய ஞானத்தைத் தோற்றுவிக்க வேண்டும். ஒரு மின்வெட்டுப்போல, உயர் உண்மையை நமக்கு அறிவுறுத்த வேண்டும். ஓ! என்கிற வியப்புணர்ச்சியை அது எழுப்புதல் வேண்டும். 'பரதேசி வந்தான்' என்னும் கதை அத்திறத்தது. அக்கதையின் மையப்பாத்திரம் ஒரு வக்கீல். அவர் தம் ஒரே பிள்ளையின் திருமண நாளன்று வந்தவர்களைப் பந்தியில் உபசரித்துக் கொண்டிருக்கிறார். அப்போது வந்திருந்த பெருமக்களுக்கு இடையே ஒரு பரதேசியும் உட்கார்ந்து உணவருந்துவதைக் காண்கிறார். அவருக்குக் கோபம் வருகிறது. அந்தப் பரதேசியை அவன் எவ்வளவோ கெஞ்சிக்கேட்டும் - கையைப் பிடித்து இழுத்துக் கொண்டு போய் வெளியே தள்ளுகிறார். அவன் சாதாரணப் பரதேசிதான். எனினும் பசியும் அவமானமும் தந்த வேதனையால் வாய் விட்டு வைகிறான். "போகிறேன், இதோ போகிறேன், ஆனால் கட்டாயம் திரும்பி வருவேன், அடுத்த மாதம் இதே தேதிக்கு நீர் அழுது கொண்டு போடும் சாப்பாட்டுக்கு வருவேன்" என்று கூறிவிட்டுப் போய் விடுகிறான்.

அவன் வாக்கு எப்படியோ பலித்து விடுகிறது. அவரது மகன் அடுத்த மாதம் அதே நாளில் மாரடைப்பில் இறந்து போகிறான். ஈமக்கடன் செய்யும் நாளன்று சொல்லி வைத்தாற்போல் அந்தப் பரதேசி வாயிலில் வந்து நிற்கிறான் - வெளுத்துப் போன தாடி, மீசை, எலும்பும் தோலுமான உடல், பழுப்பேறி நைந்து போன துணி, கையில் மூட்டை, கலியாணத்தன்று வந்த அதே வேஷந்தான். அவனைப்பார்த்து.

“ஓய் உம்முடைய வாக்கு பலித்துவிட்டது!” என்கிறார் அவர்.

“என் வாக்காவது பலிப்பதாவது! நடப்பது நடந்துதான் தீரும்” என்கிறான் பரதேசி.

“நீர்தானே ஐயா சாபமிட்டீர்!”

“என் பசி சாபமிட்டது. ஆனால் இது நடப்பதற்கு அதுதான் காரணம் என்று நான் நினைக்கவில்லை. தெரியாமல் இருந்ததை நான் சொல்லியிருக்கலாம்.”

“எப்படி?”

“எங்கும் இருக்கிறது நாதம். கேட்கவா முடிகிறது? கைதட்டியோ, ஏதாவது செய்தோதான் அதைக் கேட்க முடிகிறது! அதுமாதிரிதான்.”

பரதேசி அச்சமயத்தில் மெய்யுணர்வு கொளுத்தும் ஞானாசிரியராக வக்கீலுக்குக் காட்சியளிக்கிறான்.

வக்கீல் அன்பில்லாமல் செய்யப்படும் வெற்றுச் சடங்கின் பொருளின்மையைப் புரிந்து கொள்கிறார். “உட்கார்ந்து பேசுங்கள் காலதேவரே” என்று வேண்டுகிறார். பரதேசி காலதேவரோ என்னவோ, வக்கீல் கதை இறுதியில் மெய்யுணர்வு பெற்றவராக மாறிவிடுகிறார்.

வக்கீல் மட்டுமா, கதையைப் படிக்கும் நாமும்தான் மெய்யுணர்வு பெறுகிறோம்.

தி.ஜா.வின் கதைகளில் நம் அனைவரையும் கவரும் பண்பு அவரது பாத்திரப்படைப்பே. அவரது கதை உலகில் நாம் சந்திக்கும் ஒவ்வொரு கதை மாந்தரும் ரத்தமும் சதையுமாக, நம் மோடு ஊடாடுகிறார்கள்; நம்மைச் சிரிக்க வைக்கிறார்கள்; நம்மைக் கோபமூட்டுகிறார்கள்; நம் மோடு சேர்ந்து அவர்களும் அழுகிறார்கள். நம் மில் ஒருவராகவே மாறிவிடுகிறார்கள்.

கதை சொல்லும் முறையில் தி.ஜா. ஒரு மரபுவாதியே ஆவார். புதுமைப்பித்தனும், குபராவும்கூட சென்ற வழியில்தான் அவரும் சென்றார். உத்திமுறைக்கு அவர் முதன்மை தந்ததில்லை. சொல்லும் செய்தியிலேயே தன் முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தினார். எனினும், தம் மேலை இலக்கியப் பயிற்சியின் காரணமாக, ‘என்னாலும் புதுமையாக எழுத முடியும்; நான் ஒன்றும் நீங்கள் நினைக்கிறாற்போல் பழமைவாதியல்ல; நீங்கள் சொல்கிற நவீன உத்திகளையும் நான் அறிவேன்’ என்று காட்டிக் கொள்ளும் விதத்தில் அவர் சில கதைகளைப் படைத்துள்ளார். “மன நாக்கு” “மாடியும் தாடியும்” “இவனும் அவனும் நானும்” “பஸ்ஸும் நாய்களும்” போன்ற கதைகள் இங்கே சுட்டத்தக்கவை.

தி.ஜா.வின் வருணனை என்பது கைவந்த கலை; ஆண்களையும் பெண்களையும் இடத்தையும் அப்படியே மனக்கண் முன் கொண்டு வந்து நிறுத்தும் ஆற்றல் அவர்க்கு உண்டு.

தி.ஜா. வாழ்க்கையை நேசித்தவர்; வாழ்க்கையில் இன்பமும் உண்டு; துன்பமும் உண்டு; நன்மை தீமை ஆகியவற்றின் கூட்டுக்கலவையாகவே வாழ்க்கை அமைந்துள்ளது. இந்த வாழ்க்கை இனியதென்று கருதி நாம் மகிழவும் முடியாது; இந்த வாழ்க்கையை அடியோடு வெறுத்து ஓடவும் முடியாது; முளையிலே கட்டப்பட்ட மாடு சுற்றிச் சுற்றி வருவதுபோல - வேடனாள் துரத்தப்படுகிற மான் குறிப்பிட்ட இடத்தையே வளைய வளைய வருவது போல - நாமும் இந்த உலக வாழ்க்கையை ஏற்றுக்கொண்டு கடமைகளைச் செய்தே தீர வேண்டும். எங்கேயோ கண்காணாத இடத்துக்கு ஓடிப்போய் உய்வது என்பது முடியாது.

தி.ஜா.வின் சிறுகதைகள் அனைத்தும் அனுபவக் களஞ்சியமாகத் திகழ்பவை. அவரது கதை உலகில் நேரம் கிட்டும்போதெல்லாம் உலாவி வருவது நம் நெஞ்சை நிறைவிக்கும்; அறிவைத் தெளிவிக்கும்; நம் வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டும். ஜானகிராமன் என்னும் சிறுகதைச் சிற்பியின் பெருமையைத் தமிழர்களே இன்னும் சரியாகப் புரிந்துகொள்ளவில்லை. அதுவே என் வருத்தம்.

❖ கலந்துரையாடுவோம்

முன் வகுப்புகளில் சில சிறுகதைகளைப் படித்திருப்பீர்கள் அல்லவா? அவற்றைப் பற்றித் திறனாய்வுக் கண்ணோட்டத்தில் கலந்துரையாடல் ஒன்று வகுப்பில் நடத்துக.

❖ சரியானவற்றை ✓ குறியிடுவோம்

தி. ஜானகிராமனின் சிறுகதைத் தொகுதிகள்

- யுகசந்தி
- சக்தி வைத்தியம்
- சிவப்பு ரிக்கஷா
- சாப விமோசனம்
- அக்பர் சாஸ்திரி

❖ வாக்கியத்தில் அமைப்போம்

ஆழப்பதிந்து, மெய்யுணர்வு, எலும்பும் தோலுமாக, இரத்தமும் சதையுமாக, கொள்ளை கொள்ளாதல்.

❖ எனது நூலகக் குறிப்பேடு

தி. ஜானகிராமனின் பிற சிறுகதைகளிலுள்ள வட்டாரச் சொற்களைத் திரட்டி எனது நூலகக் குறிப்பேட்டில் எழுதுக.

❖ எனது படைப்பாற்றல் ஏடு

- உங்கள் வாழ்க்கையில் நீங்கள் பார்த்த அல்லது கேட்ட நிகழ்ச்சிகளை மையமாக வைத்துச் சிறுகதை ஒன்று எழுதலாமல்லவா?
- உங்களுக்குப் பிடித்த சிறுகதையைத் திறனாய்வு செய்யலாம் அல்லவா?

❖ கையெழுத்துஇதழ்

- நீங்கள் எழுதிய சிறுகதைகளில் சிறந்தவற்றைத் தேர்வு செய்து பள்ளிக் கையேட்டு இதழில் வெளியிடலாம் அல்லவா?

❖ கலந்துரையாடல்

- பல்வேறு சிறுகதை ஆசிரியர்களின் மொழிநடைகளைப் பற்றி அறிந்து, வகுப்பில் கலந்துரையாடலாம்.

❖ நேர்காண்போம்

- பள்ளியில் நடைபெறும் இலக்கியமன்றத்திற்கு வருகை தந்த இலக்கியக் கலைஞரை நேர்கண்டு அவர்தம் இலக்கியம் பற்றிய கருத்துகளைக் குறிப்புகளாக்கலாம் அல்லவா?

❖ திரட்டுவோம் வாசிப்போம்

- தமிழ்ப் பத்திரிகை இதழ்களில் வரும் சிறுகதைத் திறனாய்வுக் குறிப்புகளைச் சேகரித்து வகுப்பில் வாசிப்போம்.

❖ விடைகாண்போம்

- தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியம் என்னும் திருக்கோயிலுக்குக் கடைக்காலிட்டவர் யார்?
- ஒரு மாமாங்க காலம் என்பது எத்தனை ஆண்டுகளைக் கொண்டது?
- தி.ஜானகிராமனின் கதையமைப்பு எத்தகையது?
- தி.ஜா.வின் கதையுலகம் எது?
- பரதேசிவந்தான் என்னும் கதையைத் திறனாய்வு செய்து மதிப்பிடுக.
- ஒரு நல்ல சிறுகதை எவ்வாறு இருக்க வேண்டும்?

வட்டார மொழி - வாசித்து மகிழ்வோம்

“ரெண்டு தெவசத்துக்கு மும்பு பேப்பர்ல போட்டிருந்தில்லியா - அஞ்சி பக்கா அரி வர பெர் மிட் இல்லாது கொண்டு போவுலாமுன்னு? பின்ன இவன்மாருக்கு என்ன? ஏன் வாண்டி பறிச்சா னுவா?”

“அடப்போ பெண்ணே! மும்பும் ஒருக்கா இப்பிடித்தான் பேப்பர்ல போட்டான்னு நீ சொன்னத நம்பி தயிரிச்சி போனோம். மூணு பக்கா நாலு பக்கா அரிதான் ஓரொருத்தர் கிட்டயும் இருந்து. ஒரு ஜீப்புல நாலஞ்சுபேரு வந்தானுவ. அரி அம் புட்டையும் வாண்டி பறிச்சு ஜீப்பில இட்டோண்டு அவனுவ பாட்டுக்கு போனானுவ. பேப்பர்ல இங்ஙனயல்லோ கிடக்குன்னா அது போட்டவன்கிட்ட போய் கேளுங்கானுவா.”

கொள்ளைக்காரர்கள் (புதினம்)

பொன்னீலன்

“உன்னை ஒருப்பெண் கொழந்தை மாதிரியா வளர்த்தார்! தன் பிள்ளையன்னா நினைச்சிருந்தார். உன் தோள் மேலே கை போட்டுண்டு காலையிலே வாக்கிங் போவாரே அப்படியே என் கண்ணிலே நிக்கிறாரே! நீ அவருக்குப் பிள்ளைன்னா நேக்கு மட்டும் என்னவாம்? நேக்கு யார் இருக்கா? நீதான் வந்து எல்லாத்தையும் கவனிச்சுனும். என்ன இந்த உத்தியோக பொழைப்பு?” - “அட்டே மாமி ரொம்ப தூரம்தான் பேசறான். போட்டுமேண்ணு கேட்டிண்டிருக்கேன். இந்த மெட்டாஸ் வாசமே வாண்டாமாம்.”

கங்கை எங்கே போகிறாள் (புதினம்)

ஜெயகாந்தன்

“...இப்பத்த நெலமையில் பசங்க ரெண்டு பேரும் யோசனாப்பண்ணி வச்சிருக்கிறாப்பல. போறிங் குழி போட்டு பாக்கறதும் ஏத்த வழிதா அம்மிணி! அவிங்க ஐயங்காரு சொல்றாப்பல கெணத்து வெட்டுக்குன்னு ஆட்களெ வுட்டாலும் செலவு ஒண்ணும் கம்மியா ஆகப் போறதில்லெ. கெணறு ஆழம் ஆகுமே ஒழிய பயன் கெடைக்குமாங்கிறது உறுதி இல்லை! அப்பிடி அது ஏமாத்தி போட்டுதின்னா அவரு மனசு ஓடஞ்சு போயிருவாக.”

அழியாக்கோலம் (புதினம்)
சூரியகாந்தன்

‘டே சேனாதி அங்கே இங்கே கள்ளத் தொழில் பார்க்கிறதை விட்டிட்டு கொஞ்ச நாளைக்கு இரடா. சரியான வேலை இருக்குது. தங்க இடம் இல்லாட்டி விண்ணாங்கனோட நிண்டுகொள். தேவையானதை என்னெட்டை கேள். இண்டைக்கு இந்த மூட்டைகளெல்லாம் லோறிக்குப் போக வேணும்.’

கிட்டி (புதினம்)
செ. யோகநாதன்.

இலக்கிய நடைமையில் மாற்றுவோம்

“நீ அபராதம் கட்டணும், நீ என்னெ எதுக்கிற, எனக்க உத்தரவுகளை மறுக்கிற, நீ இந்த ஊரிலே சேர்ந்திருக்க விருப்பம் உண்டானா, உன் வீட்டில அவ சரங்களுக்கு பள்ளியிலே உள்ள கத்தீபும் லெப்பையும் வேணும்னா ஊர்க்காரங்க கூடணும்னா, உன் பேருல உள்ள சர்வே 2319, 30 சென்று தோப்பை - மண்ணடங்க மரமடங்க சூரியனும் சந்திரனும் உள்ள காலம் வரை அனுபவிக்க என் பேருக்கு பத்திரம் எழுதணும். நாள் நேரம் புலர்ந்ததும் கச்சேரிக்குப் போய் பத்திரம் எழுதிட்டு பத்திரத்தை என் கையில கொண்டு தரணும்”.

இலக்கணவிளக்கம் பெறுவோம்

சொல் வகை

தமிழ்ச் சொற்களை இலக்கண வகையால் பெயர்ச்சொல், வினைச்சொல், இடைச்சொல், உரிச் சொல் என நான்காகப் பிரிக்கலாம். இவற்றைப் பற்றி முன் வகுப்புகளில் விரிவாக அறிந்திருப்பீர்கள்.

இலக்கிய வகையால் சொற்களை நான்கு வகைகளாகப் பிரிக்கலாம். அவை இயற்சொல், திரி சொல், திசைச்சொல், வடசொல் என்பனவாகும்.

இயற்சொல்

பறவை, பூனை, மனிதன் மாமரம், பூ இவை செந்தமிழ்ச் சொற்களாகும். இச்சொற்களைப் படித்ததும் அவற்றின் பொருள் பிறர் விளக்கிக் கூறாமலேயே நமக்கு விளங்குகின்றன.

இவ்வாறு கற்றவர், கல்லாதவர் அனைவருக்கும் எளிதில் பொருள் விளங்கும்படி இயல்பாக அமையும் சொற்கள் இயற்சொற்கள் எனப்படும்.

திரி சொல்

தத்தை, ஆழி, புனல், ஞாலம் இச்சொற்களைப் படித்தவுடன் எளிதில் பொருள் விளங்குதில்லை. இவை பிறர் விளக்கிக் கூறும் நிலையில் அரிதாய்ப் பொருள் தருகின்றன.

தத்தை - கிளி
ஆழி-கூல்
புனல்- நீர்
ஞாலம்-உலகம்

இவ்வாறு இயல்பு நிலையிலிருந்து மாறி, கற்றவர்கள் மட்டுமே அறிந்து கொள்ளும் வகையில் அமைந்த சொற்களைத் திரிசொற்கள் என வழங்குவர்.

திசைச் சொல்

சிபாரிசு, மேசை, வசூல், அசல், தபால் இச்சொற்களைப் படித்துப் பாருங்கள். அன்றாட வாழ்வில் நாம் இவற்றைப் பயன்படுத்துகிறோம். ஆனால், இவை தமிழ்ச் சொற்கள் அல்ல. தமிழ்நாடு அல்லாத பிற பகுதிகளில் இருந்து வந்து அதே பொருளில் இச்சொற்கள் வழங்கப்படுகின்றன.

வடமொழியல்லாத பிறமொழிச் சொற்கள் அம் மொழிகளில் எந்தெந்தப் பொருள்களில் வழங்குகின்றனவோ, அந்தந்தப் பொருள்களிலேயே தமிழிலும் வந்து வழங்குவதைத் திசைச்சொற்கள் என்கிறோம்.

தமிழகத்தில் வழக்கத்திலுள்ள திசைச்சொற்கள் சிலவற்றைத் தெரிந்து கொள்ளுங்கள்.

பண்டிகை (திருவிழா)
கடுதாசி (கடிதம்)
ஆஸ்பத்திரி (மருத்துவமனை)
அச்சன் (தந்தை)
வேடிக்கை (காட்சி)
அசல் (மூலம்)
ஆசாமி (ஆள்)
இலாகா (துறை)

சந்தா (உறுப்பினர் கட்டணம்)

மகசூல் (விளைவு)

மைதானம் (திடல்)

ஐமக்காளம் (விரிப்பு)

தபால் (அஞ்சல்)

தயார் (ஏற்பாடு)

நபர் (ஆள்)

புகார் (முறையீடு)

வக்கீல் (வழக்குரைஞர்)

வியாபாரம் (வாணிகம்)

சாவி (திறவுகோல்)

பட்டாளம் (படைப்பிரிவு)

வடசொல்

ஐலம், சங்கீதம், சுதந்திரம், புஷ்பம், யாத்திரை இச்சொற்கள் சமஸ்கிருதம் எனப்படும் வட மொழிச் சொற்களாகும். இவை தமிழ் மக்களால் வழங்கப்படுவதைக் காண்கிறோம்.

வடமொழிச் சொல் தமிழில் வந்து தமிழ் இயல் புக்கு ஏற்ப வழங்குவது வடசொல் எனப்படும்.

இது ஒரு வகையில் திசைச் சொல்லே ஆகும். வடதிசையில் வழங்கும் மொழிகளில் முதன்மையானது சமஸ்கிருதம் எனப்படும் வடமொழி ஆகும். அதனால் வடமொழியைத் திசைச்சொல் என்று சொல்லாமல், அம்மொழியிலிருந்து வந்து தமிழில் வழங்கும் சொற்களை வடசொல் என்றே வழங்கி வருகின்றனர்.

மூவகை மொழிகள்

மொழி தனிமொழி, தொடர் மொழி, பொது மொழி என மூன்று வகைப்படும். பதம், கிளவி, மொழி, சொல் ஆகியவை ஒரே பொருளைத் தரும் பல சொற்களாகும்.

தனிமொழி

ஓர் எழுத்தோ ஒரு சொல்லோ தனித்து நின்று பொருள் தருவது தனிமொழி எனப்படும்.

(எ.டு) ஆ, கா	-	பெயர்ச்சொல்
வா, படித்தான்	-	வினைச்சொல்
ஓ, போல	-	இடைச்சொல்
சால, உறு	-	உரிச்சொல்

தொடர்மொழி

தனி மொழிகள் பல தொடர்ந்து நின்று பொருள் தருவது தொடர்மொழி எனப்படும்.

(எ.டு) வைகறைத் துயில் எழு.

அறம் செய விரும்பு.

பொதுமொழி

ஒரு சொல் தனி மொழியாக இருக்கும்போது ஒரு பொருளைத் தரும். அதே சொல் பிரிந்து தொடர் மொழியாக நிற்கும்போது பல பொருளைத் தரும்.

(எ.டு) தாமரை

தாமரை என்பது தனி மொழியாக நின்று தாமரை மலர் எனப் பொருள்படும்.

தா+மரை எனப் பிரிந்து தாவுகின்ற மான் எனப் பொருள் கொள்ளும்போது தொடர் மொழியாகும்.

பொது மொழி ஒரு சொல்லாய் நின்று ஒரு பொருளைத் தரும். அதே சொல் தொடர்மொழியாகப் பிரிந்து நின்று பல பொருளைத் தரும்.

இவ்வாறு தனிமொழியாக நின்று ஒரு பொருளையும் அத்தனி மொழி தொடர்மொழியாகப் பிரிந்து பல பொருளையும் தருவது பொதுமொழியாகும்.

விடை காண்போம்

- பொதுமொழி என்றால் என்ன?
- திசைச்சொல், திரிசொல், வடசொல் இவற்றைச் சான்றுடன் விளக்குக.

ஒரு கடலோர கிராமத்தின் கதை - நாவல் சுருக்கம்.

வடக்கு வீட்டில் அகமதுகண்ணு முதலாளி ஊர்த்தலைவராக இருந்தார். தன்னையோ தன் குடும்பத்தையோ அவமதிப்பவரைத் தண்டிக்கும் குணம் படைத்தவர்; அபராதமாக அவர்கள் சொத்துகளைத் தம் வசப்படுத்திக் கொள்வார். அங்குள்ள பள்ளியில் அவர் செல்லாமல் எவ்விதச் சடங்கும் நடப்பதில்லை. முதலாளியின் ஒரே சகோதரி நூகுபாத்துமா. பதின்மூன்றாவது வயதில் விதவையானாள். அவளது ஒரே மகன் பரீது; மனவளர்ச்சி குன்றியவனாக இருந்தான். நூகுபாத்துமா மறுமணம் செய்து கொள்ள மறுத்தாள்.

ஒரு வெள்ளிக் கிழமை. மாலத்தீவைச் சேர்ந்த செய்யதினா முகம்மது முஸ்தபா இம்பிச்சிக்கோயா தங்கங் அவ்வூருக்கு வந்தார். இவ்வூரில் ஒரு காபிர் ஜின்னு (முசுலீம் அல்லாத ஆவி) தப்பி வந்துள்ளது. அதைப்பிடித்து கூலாவில் அடைத்துக் கொண்டு போக வந்திருப்பதாகக் கூறினார். அதைக்கேட்ட முதலாளியும் மோதினார் அசனார் லெப்பையும் நடுங்

கினார்கள். தங்ஙளைத் தமது வீட்டிலேயே தங்க வைத்தார் முதலாளி.

தங்ஙளிடம் தண்ணீர் ஓதிக்குடிக்க, நூல் ஓதிக் கட்ட என மக்கள் பெருங்கூட்டம் வந்தது. 14 ஆண்டுகளாகக் குழந்தையில்லாத பாத்துமா என்ப வளும் தன் தாயுடன் தங்ஙளைப் பார்க்க வந்தாள். அவளது கணவன் சரியில்லை என்பதைப் புரிந்து கொண்ட தங்ஙள் அவளைத் தன்வசப்படுத்தினார்.

ஊரில் மஹ்முது என்பவர் சுறாப்பீலி வியா பாரம் செய்துவந்தார். முதலாளி பல்லக்கில் வரும் போது இவர் ஓதுங்கி நிற்கவில்லை என்ற ஓரே கார ணத்தால் அவருக்கும் இவருக்கும் பகை ஏற்பட்டது. அபராதமாக மஹ்முதுவின் தென்னந்தோப்பை அபகரிக்க முயன்றார் முதலாளி.

இவ்வேளையில் ஊரில் ஒரு பள்ளிக்கூடம் துவங்க இடம்கேட்டு அரசு அதிகாரி வந்தார். ஆங் கிலமொழி கற்பிக்க ஒரு பள்ளிக்கூடம் வருவதை முதலாளி எதிர்த்தார்; இடம் தர முடியாது என்று வந்தவர்களைத் திருப்பி அனுப்பினார். ஊர்மக்க ளும் பள்ளிக்கூடம் வருவதை எதிர்த்தனர். அதே வேளை மஹ்முது தன்மகளுக்கு ஸ்ரீதனமாகக் கொடுக்க நினைத்திருந்த நிலத்தைப் பள்ளிக்கூடம் அமைத்திட எழுதிக் கொடுத்தார். இதனால் முத லாளிக்கு அவர்மீதுள்ள வெறுப்பு மிகுந்தது.

இதனிடையே முதலாளியின் மகள் ஆயிஷா வின் திருமணம் அவளது விருப்பத்திற்கு மாறாக நடைபெறுகிறது. அவளுக்கோ முறைப்பையன் பரீது மீது விருப்பம் இருந்தது.

இங்கிலீசு கற்பிக்கும் பள்ளிக்கூடம் வருவதை மகா பாவம் என்று தங்ஙளும் சொல்லிவிட்டார். மஹ் முதை கொலை செய்ய விரும்பிய முதலாளி தங்ங ளின் உதவியை நாடினார். தங்ஙளோ அங்குத் தொடர்ந்து தங்க வேண்டுமானால் முதலாளியின் சகோதரியும் பரீதின் தாயுமான நாகுபாத்துமாவைத் திருமணம் செய்து தரும்படி கோரினார். அதனால் கருத்து வேறுபாடு ஏற்பட்டுத் தங்ஙள் புறப்பட்டுப் போய் விட்டார்.

புதியதாகத் தோன்றிய பள்ளிக்கூடத்தில் மக பூக்கான் என்பவர் ஆசிரியராக வந்து சேர்கிறார். ஊராரும் அவரை எதிர்க்கிறார்கள்.

திருமணம் செய்துகொடுத்த கையோடு

ஆயிஷா திரும்பி வந்து விடுகிறாள். அவளது கண வன் ஒரு பைத்தியம் என்பதை அறிந்து அனைவ ரும் வருந்துகிறார்கள். திருமணச் செல்வு காரணமாக ஏற்பட்ட கடனால் முதலாளி தமது சொத்துகள் பல வற்றை விற்கும்நிலை ஏற்படுகிறது.

ஊர்விட்டுப்போன தங்ஙள் தன் இல்லத்தில் வெள்ளியும் திங்களும் தோன்றுவதாக அசனார் லெப்பை செய்தி பரப்புகிறார். அதனால் அங்கு மக் கள் கூட்டமும் காணிக்கையும் ஏறுகிறது. இதனால் கோபம் கொண்ட முதலாளி இனிமேல் லெப்பை பள்ளிக்கு வரக்கூடாது என்று விரட்டி விடுகிறார்.

மஹ்முது தன்மகளின் திருமணத்தைப் பள்ளி யில் அறிவிக்காமல், பதிவுசெய்யாமல், லெப்பையும் கத்தீபும் இல்லாமற் நடத்திவிடுகிறார்.

ஊரில் தன் பிடிதளர்வதை உணர்ந்த முதலாளி மேலும் கோபம் கொள்கிறார். தன்னுடைய கொலைக்கும் கொள்ளைக்கும் உதவிய கருப்பனை அழைத்துப் பள்ளிக்கூடத்தைக் கொளுத்த சொல்கி ரார். அவன் மறுத்து விடுகிறான்.

அன்றிரவு ஆயிஷாவிடம் மட்டும் சொல்லிக் கொண்டு பரீது கொழும்பிற்குப் புறப்பட்டுப்போய் விடுகிறான்.

முதலாளியோ யாருக்கும் தெரியாமல் பள்ளிக் கூடத்தைக் கொளுத்திவிடுகிறார். மூடநம்பிக்கையில் மூழ்கிக்கிடந்த மக்கள் தங்ஙளின் அருளினால்தான் பள்ளி எரிந்து சாம்பலானது என்று நம்புகிறார்கள்.

முதலாளிக்குத் தூக்கம் வரவில்லை. எல்லாம் தன் கைவிட்டுச் சென்றதால் பைத்தியமாகிறார். அவுக் கார்பிள்ளை வைத்தியரை அழைத்துவந்து காட்டு கிறார்.

அன்றிரவு முதலாளியின் குதிரையும் செத்துப் போகிறது.

ஒரு கைதிபோல மாதக் கணக்கில் வீட்டினுள் ஒதுங்கிய ஆயிஷா தூக்கம் தாங்காமல் வீட்டை விட்டு வெளியேறுகிறாள். நேரே ஆற்றுப் பாறைக்குச் செல்கிறாள். அந்த நள்ளிரவில் பாறையில் ஏறி நின்று, "பரீது மச்சான்! என்னை மன்னியுங்கோ நமக்கு ஆகிரத்தில் ஒன்று சேரலாம்" என்று சொல்லி வலியாற்றில் குதித்து மறைந்து போனாள்.

